

Svanučė

Glasnik Kristove Prisutnosti

SVANUĆE

Broj 1

Siječanj 2015

First-class postage paid at Rutherford, NJ. Published by The Dawn Bible Students Association, 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073. \$12 per year.

Sent without cost overseas.

Poslano u inozemstvo bez troškova.

www.dawnbible.com

ARGENTINA: A. Lupsor, Calle Almirante Brown 684, Monte Grande C.P, 1842 Buenos Aires

AUSTRALIA: Berean Bible Institute, P.O. Box 402, Rosanna, Victoria 3084

BRAZIL: A Aurora, Caixa Postal 77204, Nova Iguaçu, Rio de Janeiro, CEP 26210-970

BRITISH ISLES: Associated Bible Students, 102 Broad Street, Chesham, HP5 3ED, England

CANADA: P.O. Box 1565, Vernon, British Columbia, V1T 8C2 Canada

CROATIA: Kneza Branimira 18, 44010 Sisak

FRANCE: L'Aurore, 45, Avenue de Gouvieux, 60260, Lamorlaye

GERMANY: Tagesanbruch Bibelstudien- Vereinigung, Postfach 11 03, 64368 Ober-Ramstadt

GREECE: He Haravgi (The Dawn), 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073 USA

INDIA: The Dawn, Blessington, #34, Serpentine Street, Richmond Town, Bangalore 560025

SPAIN/ITALY: El Alba/Aurora, Associazione Studenti Biblici, Via Ferrara 42, 59100 Prato—Italia

Hrvatsko izdanje Članci u ovom broju uzeti su iz tekući broja časopisa „Svanuće“ na engleskom jeziku

SADRŽAJ

VRHUNCI SVANUĆE

Dotle – Ali Ne i Dalje 2

Međunarodne Biblijske Studije

Uzorna Molitva 18

Isus Se Moli Za Učenike 21

Isus Posreduje Za Nas 24

Molimo Se Jedni Za Druge 27

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

Habakukovo Proročanstvo 30

The Dawn – Svanuće

Croatian Edition – January 2015

First Issue published December 2013

Printed in USA

Dotle – Ali Ne i Dalje

„Tko je vratima zatvorio more, kad je navrlo kao iz utrobe majčine, kad sam ga oblakom odjenuo i tamom gustom povio, kad sam mu granicu odredio i vrata sa zasunom stavio i rekao: Dotle možeš dolaziti, ali ne i dalje! Tu će biti granica ponosnim valovima tvojim!“ Job 38:8-11

KAKO svijet ulazi u 2015, postoji povećani osjećaj nesigurnosti oko budućnosti. Nestabilni događaji posljednjih godina očitovali su koliko je slabo tkivo našeg društva, i koliko je podložno iznenadnoj, neočekivanoj promjeni. Osjeća se kao nikada prije da će svijet u godini pred nama nastaviti ponirati s još većom nesigurnošću u budućnost, bez izvedivih rješenja njegovih mirijada problema i zbunjenosti. Gubi li svijet uistinu kontrolu nad svim? S ljudskog stanovišta, tako izgleda. Što je Božja perspektiva, i, što je još važnije, koji je njegov plan za rješavanje mnogih problema čovječanstva? Kontrolira li Bog još uvijek Zemljom i čovjekom na njoj?

Riječi našeg tematskog retka je Bog izgovorio Jobu, kad je dopustio da bude iskušan do krajnjih granica njegove izdržljivosti. Nakon što je potrošena sva ljudska mudrost, izražena u besmislenim riječima njegovih prijatelja, Gospodin je odvuкао Joba na stranu i počeo razgovarati s njim. Samo Božji odgovor u potpunosti zadovoljava um i srce njegovog slugu.

U tom tekstu imamo Gospodinovu izjavu što se tiče stvorenja. U vrijeme kad je zemlja bila pripremana kao prebivalište za čovjeka, on je ograničio „vode,“ koje su prije toga prekrivale cijeli planet, sakupljajući ih zajedno, i tako omogućujući da se pojavi suho tlo. (1 Moj. 1:9,10) Kad smo sa strahopoštovanjem gledali kako se zastrašujuća oluja s nasilnim valovima spušta preko oceana, možda smo pomislili na razaranje koje bi se moglo dogoditi kad ne bi bilo ograničenja nametnutih žestokim i snažnim valovima izazvanih olujom. Što ako se probiju kroz nevidljivu granicu koja ih drži na mjestu i progutaju plaže po obali, ili još gore – ako se budu zaustavili kad dostignu najviše planine? Biblija nam jamči da sam Nebeski Otac upravlja morima. Premda se oblaci mogu sakupljati i valovi se kuhati i dimiti, oni imaju svoje postavljene granice. Čak i u rijetkim i ekstremnim slučajevima kad je morska obala razbijena, oni ne mogu ići dalje nego što im je dopušteno zakonima prirode koje je Bog stavio na snagu. Mi mu zahvaljujemo na

jamstvu našeg teksta, „Dotle možeš dolaziti, ali ne i dalje!“

Kada proučavamo Božju Riječ mi utvrđujemo da na svim životnim područjima on ima punu kontrolu. To je bila istina u njegovom ophođenju sa njegovim narodom u prošlosti, a istina je čak i danas. Gospodin je postavio granice, vrata sa zasunom, svemu. Bilo što što pokušava ići preko granica koje je on postavio neće uspjeti, uključujući bilo koji ili sve napore velikog Protivnika – Sotone.

MATERIJALNI SVEMIR

Naš sunčev sistem – uključujući sunce i planete koji kruže oko njega – svi se kreću unutar njihovih određenih orbita. Zemlja se ne može približiti suncu više nego je Gospodin odlučio. Slično tome, svaki od planeta koji se okreću oko našeg sunca imaju svoje postavljene granice – „Dotle možeš dolaziti, ali ne i dalje!“ Nema sile u svemiru koja može skrenuti bilo koji od ovih planeta jedan dio centimetra izvan od Boga određene orbite. Znanstvenici su svjesni te točnosti i pouzdanosti o kojima nebesa svjedoče, i oni to koriste za mjerenje s potpunom sigurnošću u njegovu ispravnost.

Svjesni smo činjenice da Stvoritelj nije samo postavio granice kretanjima našeg sunčevog sistema, nego također i bezbrojnim sunčevim sistemima od kojih se sastoji galaksija u kojoj se mi nalazimo. Uzmi također u obzir i da postoje

bezbrojne galaksije u ogromnom prostranstvu svemira, i da se sve one kreću unutar granica postavljenog im pravca. Razmišljajući o svemu tome, shvatit ćemo da je onaj koji je mogao stvoriti toliko mnoštvo svjetova također zasigurno dovoljno moćan da upravlja njima. Galaksije se kreću kroz nebesa tiho, prekrasno, i točno, do te mjere da se njihovi položaji mogu lako izračunati za tisuće godina. Nikada se ne događa prekidanje ili skretanje od postavljenih granica koje je Gospodin odredio.

STANOVNIŠTVO ZEMLJE

Kad je Bog stvorio Zemlju, stvorio ju je upravo takve veličine kakva odgovara njegovom naumu. „Jer ovako kaže Jehova, Stvoritelj nebesa, onaj koji je pravi Bog, onaj koji je oblikovao i načinio zemlju, onaj koji ju je učvrstio i nije ju stvorio uzalud, koji ju je oblikovao tako da bude nastanjena: Ja sam Jehova, i nema drugoga.“ (Iza. 45:18) Kad je smjestio naše praroditelje u Edenski vrt Bog im je rekao da budu plodni, da se namnože, i napune zemlju. (1 Moj. 1:28) Ovaj se proces od tada nastavio, i milijarde su ljudi živjele i umrle. Kako ulazimo u 2015, svjetsko stanovništvo trenutno broji 7,3 milijarde ljudi, i raste po stopi od 150 ljudi svake minute svakog dana.

Eksplוזija stanovništva koja se događa danas postala je stvar duboke zabrinutosti mnogim ljudima. Alarm je ovladao umovima ljudi kako se bore s brojnim pitanjima povezanim s brojem ljudi

koji žive na planetu Zemlji a koji je bez presedana. Mnogi predviđaju da će se sadašnji trendovi očitovati u ekstremnoj hrani, stanovanju, i nestašicom posla a koje će iskusiti skoro svi djelovi svijeta.

Čak i danas u SAD-u, trenutna statistika tvrdi da se više od 50 milijuna ljudi, ili 1 od 6, bore za hranu na stolu. U mnogim zemljama Trećeg svijeta, situacija je astronomski gora. To je sve slučaj unatoč paradoksu da širom svijeta postoji pohranjene hrane vrijedne milijarde dolara, i milijuni dolara su potrošeni u građenje i održavanje još više prostora za taj višak hrane. Jedna nedavna procjena tvrdi da trenutno postoji dovoljno hrane dostupne u svijetu da sasvim nahrani više od 10 milijardi ljudi, 40% više od trenutne Zemaljske populacije. Ipak, zbog različitih političkih, ekonomskih, i društvenih neuspjeha, milijuni na milijune nemaju pristup dovoljnoj hrani, i ostaju gladni. Oni koji proučavaju kretanje svjetskih zbivanja boje se da će se ako se stanovništvo nastavi povećavati, čak i na nešto nižoj stopi, situacija pogoršati, i da će biti ozbiljnih, svjetom raširenih nestašica hrane negdje na sredini ovog stoljeća.

S ljudskog gledišta, postoji dobar razlog biti zabrinut zbog porasta stanovništva zemlje u ovim, našim danima. Kina je 1979 stavila na snagu zakon po kojem je svaka obitelj bila ograničena na jedno dijete, i bilo koje dijete koje je bilo začeto nakon

prvorođenog bilo je pobačeno. Iako se ovaj zahtijev ublažio 2013, mi se osjećamo sigurnima da naš Nebeski Otac ima bolje rješenje od toga srceparajućeg. Mi se možemo pouzdati u to da je naš Nebeski Otac postavio granice i vrata sa zasunima u ovoj stvari od velike važnosti za ljudsku obitelj. On je odlučio ukupni, savršeni broj ljudi koji će nastaviti planetu Zemlju.

Kada Božje kraljevstvo – za koje se stalno molimo, „Dodi kraljevstvo tvoje. Budi volja tvoja kako na nebu tako i na zemlji“ (Mat. 6:10) – bude bilo uspostavljeno, neće se samo trebati zadovoljiti potrebe onih koji budu bili živi u to vrijeme, nego osim toga, i onih probuđenih iz smrtnog sna a koji će imati jednake zahtjeve. Biblija nam jamči da će se svaki pojedinac koji je ikada živio na ovoj zemlji, svako Adamovo dijete, vratiti iz mrtvih. (Ivan 5:25,28; Djela 15:16,17; 24:15) Oni će imati trenutne i stalne potrebe kojima će se trebati udovoljiti.

Kako proučavamo Bibliju, i čitamo o razvijanju Božjih planova i nauma kako se budu odvijali tijekom Mesijanskog kraljevstva, nalazimo mnoge tekstove koji opisuju taj slavni dan. Međutim, mi ne nalazimo niti jedan jedini tekst koji na bilo koji način upućuje na to da će prenapučenost biti jedan od problema koji će zahtijevati posebno rješavanje u to vrijeme. Čak će i toj stvari Gospodin dopustiti potomstvu naših praroditelja da se povećava dotle, „ali ne i dalje.“ On je pripremio ovu

zemlju da bude dom određenom broju Adamove djece, i kad njegovi planovi i naumi budu bili ispunjeni u potpunosti, mi će mo vidjeti da je bio rođen upravo pravi broj. Biti će više nego dovoljno „ispuniti zemlju,“ nastaniti ovaj planetarni raj u radosti i obilju i udobnosti. Biti će izvedeno ni manje ni više od toga.

EPOHALNA OBILJEŽJA

Dužina različitih doba i epoha u Božjem planu bila su osmišljena od njega da budu određeni broj godina u duljinu, ni manje ni više. Razdoblje od stvaranja Adama do Potopa bilo je 1656 godina dugo. Gospodin je bio odlučio da prva epoha treba završiti upravo tada – niti ranije, niti kasnije. Ostvarilo je Božji naum u njegovom dopuštanju zla, i zatim je nova epoha počela poučavati svoje posebne pouke. Jedna od osnovnih pouka prvog svijeta bila je da anđeli ne mogu bez Božje pomoći riješiti probleme prouzročene čovjekovim padom u grijeh i smrt. Ustvari, prvi „svijet“ postao je toliko zao kao posljedica propale anđeoske intervencije da ga je Bog uništio u velikom Potopu. (1 Moj. 6:5-7; 2 Pet. 2:4,5; 3:5,6)

Nalazimo da su naredna doba također bila precizno toliko duga koliko je Bog želio da budu, kako bi ostvario svoju namjeru za to vremensko razdoblje. Patrijarhalno doba bilo je dovoljno dugo da zabilježi veliki savez kojeg je Bog sklopio sa Abrahamom: „I preko potomstva tvojega

blagoslovit će se svi narodi na zemlji.“ (1 Moj. 22:18) Bio je potvrđen Izaku i zatim je prešao na Jakova. To je doba također zabilježilo veliku vjeru tih „otaca,“ kao primjer onima s kojima će se Bog ophoditi u budućim dobima. Nakon smrti Jakova, kojem je Bog promijenio ime u „Izrael,“ potomci njegovih dvanaest sinova postali su novooblikovanoj naciji Izrael, i počelo je novo doba.

Židovsko doba nastavilo se kroz mnoga stoljeća sa svojim važnim „predslikama“ i „sjenama.“ (1 Kor. 10:11; Hebr. 8:5) Ono je ilustriralo nova i veća djela Božja koja su tek trebala doći, i završilo je upravo u pravo vrijeme u Božjem planu vjekova. Sa prvim Isusovim dolaskom, koga je Bog pružio za Otkupitelja čovjeka, otvorilo se Evanđeosko Doba i počelo ispunjenje predlika i sjena Židovskog Doba. To je novo doba također donijelo sa sobom poziv da se ide Kristovim stopama. Ono je stiglo, kao što bi i trebalo očekivati, na vrijeme, kao što je bilo preporučeno od proroka davnine. (Dan. 9:25-27) Bog je, kako je to i bilo, izjavio svakom dobu i njegovom djelu, „Dotle možeš dolaziti ali ne i dalje.“

DOPUŠTENJE ZLA

Vidimo to načelo tako prekrasno prikazano u dopuštanju zla među ljudima. S ulaskom grijeha u svijet, i njegovih iskvarujućih utjecaja na

čovječanstvo, imamo jasnu sliku o jadnom rezultatu zloće. Ipak, mi čvrsto vjerujemo da Sotona nikada nije imao potpunu vlast nad umovima ljudske rase. Kad proučavamo komadiće povijesti nalazimo kako često dolaze do izražaja predivna načela, iako samo za kratko vremensko razdoblje. Dobri, ljubazni vođe ustali su i vladali najbolje što su mogli u pogledu njihove spoznaje i sposobnosti.

Ponekada u prošlosti, i još uvijek i u našim danima, izuzetno iskvareni režim dođe na scenu, bacajući ljude u ponor ugnjetavanja. Ipak čak i tim zlim vladarima dopušteno je vladati ne toliko dugo. U Danijelu, mi čitamo da „Svevišnji vlada kraljevstvom ljudskim i da ga daje kome hoće i nad njim postavlja najnižega od ljudi.“ (Dan. 4:17) U nekim slučajevima to je bila metoda koja je bila korištena kao providonosni utjecaj velikog Stvoritelja – da služi izvjesnoj svrsi koju on ima na umu, i da pouči konkretnu lekciju. Načelo, „Dotle možeš dolaziti, ali ne i dalje“ još uvijek vrijedi. Kako smo sretni što shvaćamo da „Svevišnji“ među sinovima ljudskim, premda on ponekada dopušta čak najnižim pojedincima da drže vlast u jednom djelu zemlje ili drugom, za određenu svrhu, i ograničenu količinu vremena.

Čovjek koji je u početku bio stvoren na sliku Božju, postao je oštećen u manjoj ili većoj mjeri svojim padom u grijeh, međutim rijetko da je izvorna slika bila u potpunosti izbrisana iz njegovog uma i srca. Stvoritelj to ne bude dozvolio, zato što

on ima plan – naum – koji je usredotočen na čovjekovu obnovu u savršenost. Kad im bude bila dana puna prilika tijekom Mesijanske Kristove vladavine da se vrate k mentalnoj i moralnoj savršenosti, daleko velika većina će izabrati prihvatiti priliku da se okrenu k pravednosti. Naučivši da je grijeh „ekstremno grešan“ kroz mnoga bolna, tragična i nezaboravna iskustva kroz proteklih šest tisuća godina, čovječanstvo će se, kad bude bilo stavljeno pod povoljnu upravu „novih nebesa i nove zemlje,“ radovati hoditi putem na kojem će moći služiti Nebeskom Ocu u pravednosti, miru i vjernosti. (Rim. 7:13; 2 Pet. 3:13; Iza. 2:2-4)

LAŽNI CRKVENI SISTEM TAKOĐER OGRANIČEN

Tijekom srednjeg vijeka Evandeoskog Doba, kad je lažni crkveni sistem držao Evropu i njene monarhije u smrtonosnom stisku, Sotonina stvarna namjera je bila da njihova moć bude pokazana tako da „ugnjetavaju svete sluge Najvišega.“ (Dan. 7:25; 2 Sol. 1:4-12) Poruka je jasna u Danijelu, Solunjanima, i u Otkrivenju, da je Bog planirao dopustiti toj sili da nastavi s nesmanjenom žestinom samo za ograničenu količinu vremena. Tijekom tog razdoblja velike kušnje za Gospodinove prave sljedbenike, bilo je postavljeno pitanje, „Koliko još, Svevišnji Gospodine, sveti i istiniti, nećeš suditi i osvetiti krv našu na onima koji žive na zemlji?“ (Otkr. 6:10)

Da je tom iskustvu bilo dopušteno da se nastavi mnogo duže nego jest, izledalo bi da bi svi sveci bili „zatrti,“ - potpuno uništeni, sa progonilačkom silom Sotoninog uređenja.

Međutim, nakon mnogo stoljeća gorkog progonstva svetih, dopuštenog od Boga da ispita prave svece u loncu taljenja, u Evropi je na scenu došao vođa koji je imao izvjesna svojstva koja je Gospodin mogao upotrijebiti da privede kraju „ugnjjetavanje“ svetih. Taj novi vođa – Napoleon – bio je ambiciozan i želio je postati velikim ratnikom koji bi vladao cijelim svijetom. Za kratko vrijeme on je napravio velike korake da dostigne svoj cilj, i kroz njega je Bog priveo kraju progonilačku moć lažnog crkvenog sistema. Ivan nam u Otkirvenju nadalje kaže da će taj sistem uskoro biti potpuno uništen, i da će „krv robova njegovih,“ biti „osvećena.“ (Otkr. 19:2) Biti će u potpunosti odgovoreno na pitanje, „Koliko još...nećeš osvetiti krv našu na onima koji žive na zemlji?“ Tu će opet biti pokazana Božja moć i vlast nad svime. On je postavio „vrata i zasune.“

GRANICE VREMENA NEVOLJE

Usred žestine vremena nevolje koja sada bjesni, nalazimo da djeluju ista načela. U Mateju 24:21,22 mi čitamo, „jer će tada biti velika nevolja kakve ne bijaše od početka svijeta sve dosad, niti će je ikada biti [ponovno]. I kad se ne bi skratili oni dani, ne bi se spasilo nijeno tijelo. No poradi [kroz

izabrane] izabраниh skratit će se dani oni.“ Gospodin dopušta bjesnim valovima svjetskih nemira, ratovima i glasovima o ratovima, ekonomskim katastrofama, političkim prevratima, terorizmu, kriminalu, drogi, i pošastima da gotovo potpuno obaviju zemlju, dovodeći svijet do samog ruba potpune propasti. On kaže, „i kad se ne bi skratili oni dani.“ Zaista, da Bog nije postavio granice, vrata sa zasunima, čovjek bi se gurnuo preko litice u ponor vječnog uništenja. Međutim, Gospodin će umiriti more – oluju ljudske borbe i strasti.- govoreći, „Utihni! Umukni!“ (Mk. 4:39)

Ti će dani biti skraćeni kroz izabrane. „Ovako kaže Jehova: U vrijeme milosti svoje uslišio sam te, u dan spasenja pomogao sam ti. Čuvao sam te da bih te postavio za savez narodu, da se obnovi zemlja, da se ponovno podjele opustjela nasljedstva.“ (Iza. 49:8) Premda će izabrani – Krist, glava i tijelo – intervenirati da spriječe totalno uništenje čovječanstva i njegovog zemaljskog doma, oni će naslijediti „opustjela nasljedstva.“ Međutim planeta Zemlja će postojati zauvijek. (Prop. 1:4) Ona će biti nasljedstvo crkve, i oni će imati prednost „obnoviti zemlju“ – vratiti je natrag u prvobitno savršenstvo koje su uživali Adam i Eva u Edenskom Vrtu.

„Velika nevolja“ o kojoj je govorio Isus, također treba imati poseban utjecaj na Izraelsku naciju, Božji izabrani narod „zbog svojih praotaca.“ (Rim. 11:28) Glede onih koji će doći

protiv Izraela, Bog kroz proroka kaže, „Navalit ćeš na Izraela, narod moj, poput oblaka kad pokriju zemlju. U posljednjim danima to će se dogoditi, dovest ću te da napadneš zemlju moju, da me narodi upoznaju kad pred očima njihovim na tebi, Gože, očitujem svetost svoju...U taj dan, u dan kad Gog dođe na zemlju Izraelovu, kaže Svevišnji Gospodin Jehova, gnjev će mi iz nosa planuti...I uzveličat ću se i posvetit ću se i objavit ću se pred očima naroda mnogih, i tada će znati da sam ja Jehova.“ (Ezek. 38:16,18,23) Opet će se pokazati istinitim, „Dotle možeš dolaziti, ali ne i dalje! Tu će biti granica ponosnim valovima tvojim!“ Kada Gospodin uđe u sukob da spasi Izrael od potpunog uništenja, i bude se borio za njih „kao u dan boja svojega,“ snage Goga i svih naroda koji su se došli boriti biti će zaustavljene. Oni će biti bespomoćni pred Bogom.

VIZIJA ZA ODREĐENO VRIJEME

Prorok Habakuk (vidi članak o Habakuku kasnije u ovom broju) napisao je ove riječi prije mnogo stoljeća: „A Jehova mi je odgovorio: Zapiši viđenje i čitljivo ga zabilježi na pločice, da ga čitatelj može naglas tečno čitati. Jer to će se viđenje ispuniti u vrijeme koje je za to određeno. Viđenje juri prema kraju i neće slagati. Ako i oklijeva, čekaj ga, jer će se sigurno ispuniti. Neće zakasniti!“ (Hab. 2:2,3) Velika vizija koja je nadahnula sve Božje svete proroke od postanka svijeta – uspostava

Kristovog kraljevstva na zemlji – doista se čini kao da oklijeva. Zašto je to tako?

Bog ima razlog za „oklijevanje.“ Ovo se doba mora nastaviti sve dok djelo koje je osmišljeno za njega ne bude dovršeno. Tada će on reći, „Dotle možeš dolaziti, ali ne i dalje.“ Evanđeosko će se Doba nastaviti sve do upotpunjenja Krista, glave i tijela, i vrnunca vremena nevolje u Harmagedonu. Tada će, uspostavom Kristovog kraljevstva ovdje na zemlji biti uvedeno novo doba – Mesijansko Doba. Iako nam se čini kao da oklijeva, trebamo čekati na njega strpljivo. U stvarnosti, „neće zakasniti,“ nego će donijeti sa sobom svu radost i blagoslove života, mira, zdravlja i sreće koje bi savršeno ljudsko srce moglo poželjeti.

NAŠE SU KUŠNJE TAKODER OGRANIČENE

U našim osobnim iskustvima, postoje mnogi ispiti jedne ili druge vrste a koje Gospodin dopušta da dođu na nas da ispituju naš karakter. Bog će odlučiti već prema našoj reakciji da li smo spremni za mjesto koje on ima na umu za nas u kraljevstvu, ili trebamo još iskustava, ili vodstvo, po nekoj određenoj liniji. Nekima od tih iskustava je dopušteno da kraće traju – druga su duža – ovisno o našim potrebama. To je mjera koju Gospodin koristi da odluči koje kušnje i ispiti su neophodni za nas da ih izdržimo. Kad se naša potreba i Božji naum budu ispunili i zadovoljili, mi možemo počivati u jamstvu da će nam doći olakšanje. „Dotle možeš dolaziti, ali

ne i dalje“ Božje je obećanje njegovoj izabranoj djeci.

Svaki posvećeni vjernik je dragocjen Gospodinu, i on se ophodi sa svakim na individualnoj osnovi. Zaista, on također radi s nama kao s ekklesijama njegovog naroda kad se okupimo da ga obožavamo na našim različitim sastancima i kongresima, izlijevajući na nas svog Svetog Duha istine, otkrivajući nam još više svoju Riječ, i nadanjujući nas na još veću ljubav i dobra djela. (Hebr. 10:23-25) Međutim, temelj na osnovu kojega ćemo mi na koncu potvrditi svoj izbor i poziv je pojedinačna vjernost našem zavjetu posvećenja.

Bog prilagođava naše kušnje i ispite u skladu s našim individualnim potrebama. Baš kao što graditelj oblikuje kamen ili komad drva kako bi odgovarao određenom mjestu u domu kojeg on gradi, tako i Bog ima posebno mjesto u vidu za svakoga u svom „hramu.“ (1 Kor. 3:16) Tesar ili klesar ne oblikuju slučajno komad građevnog materijala, a zatim love da što prije nađu mjesto za njega da ga tamo uglave. Umjesto toga on je izrezan, oblikovan, izbrušen i blanjan, ili je idječen i izrezbaren, tako da bi se točno uklapao u mjesto koje je za njega namijenjeno.

S vremenom nam naše kušnje mogu izgledati toliko okrutnima i teškima za nositi, ali ako se sjetimo da smo bili oblikovani za Gospodarevu upotrebu, njegovim veličanstvenim dizajnom, imat ćemo čvrstinu da budemo podložni i

da naučimo lekcije koje on ima za nas u iskustvu. Ponekada čujno, ali mnogo češće u sebi, naš vapaj ide gore, „Koliko još, o Gospodine?“ Neka bi smo našli utjehu u Božjem obećanju: „Nikakva kušnja veća od ljudske snage nije vas zadesila, osim obične ljudske. Bog je vjeran i neće dopustiti da budete kušani preko vaših snaga, nego će vam zajedno s kušnjom dati sretan ishod da je možete podnijeti.“ (1 Kor. 10:13 *Biblija na Temeljnem Engleskom*)

Naš Svemudri Nebeski Otac odlučuje – i njegove su odluke savršene – kada su naše kušnje ostvarile razvijanje miroljubivih plodova pravednosti, i usavršavanje karaktera kojeg on očekuje od svakog Novog Stvorenja. Veliki Bog svemira, koji sa svime upravlja, usmjerava sve i jedno od naših svakodnevnih iskustava. On nikada neće dopustiti da ona idu toliko daleko u našim individualnim životima da bi smo bili oštećeni njima. Našoj će kušnji biti dopušteno ići samo „Dotle“, i ne „dalje.“ Kako je dragocjena ova misao onima čija su srca i misli usredotočene na Gospodina. (Iza. 26:3)

Uzorna Molitva

Ključni redak: *"A on im reče: Kad molite, govorite: Oče naš koji jesi na nebesima, sveti se ime tvoje; dođi kraljevstvo tvoje; budi volja tvoja – kako na nebu, tako i na zemlji."*
Luka 11:2

Izabrani tekstovi:
Luka 11:1-13

MOLITVA je zauzimala mjesto osobite važnosti u životu i učenjima našeg Gospodina. U vremenima kušnji i kad je trebalo donijeti odluke on je pristupao Nebeskom Ocu u molitvi. On je u potpunosti shvatio da Bog nikada nije zbunjen, smeten, tjeskoban, ili opterećen brigama.

Promatrajući to iz prve ruke tijekom svog predljudskog postojanja, Isus je znao da planovi Svemogućega uvijek uspijevaju. Naš je Gospodin vidio kako je Božji moćni intelekt dosegao do granica svih mogućnosti i, znajući kraj od početka, uvijek postiže svoje željene ciljeve.

Zaista naš je Gospodin dobro razumio svog Oca, zbog čega mu je, s pouzdanjem, često pristupao u molitvi. Isusovi su učenici promatrali njegovu naviku molitve, kao i mir i spokoj koje bi to donijelo njihovom Učitelju, pa stoga zatražili od njega, „Gospodine, nauči nas moliti, kao što je i Ivan naučio svoje učenike.“ (Luka 11:1)

Isprva se može činiti neobičnim da bi učenici pitali Isusa da ih nauči moliti se. Mi znamo iz Biblije da su Židovi, posebno oni koji su se iskreno nastojali držati uvjeta njihovog saveza s Bogom, bili narod molitve. Kad su njihove molitve bile iskrene i srdačne, bile su prihvatljive i uslišene, i oni su zbog toga bili blagoslovljeni. Na taj način, Isusovi su učenici već znali kako se moliti i njihov je zahtijev Isusu da ih uči očito bio iz drugih razloga.

Kad su promatrali Isusa, oni su osjetili da su njegove molitve bile mnogo prisnije od samo mehaničkog oblika molitve na kojeg su oni bili navikli. Od davanja Zakona na Gori Sinaju, Izraelci su smatrali Boga udaljenom silom kojoj se nikad ne bi moglo bliže pristupiti, pa su stoga njihove molitve bile sklone odražavati taj osjećaj odvojenosti. U Isusu, su međutim, vidjeli nekoga tko se Svemogućem obraća kao „Ocu,“ i koji se molio kao da je bio u bliskom kontaktu s njim.

Sagledavajući njegov blizak odnos s Bogom, i dokaz da ga je Bog uvijek saslušao i uslišio, učenici su ubrzo počeli shvaćati veliku moć i korist Isusovih molitvi. Zbog njegovog stalnog, bliskog odnosa s Bogom, čak i u vremenima velike nevolje i tjeskobe, njihov je Učitelj uvijek izgledao spokojan. Jedan od ključeva Isusove sposobnosti da održi takvu bliskost s Ocem nalazimo u činjenici da je on uvijek, i bez iznimke, bio u potpunom skladu s voljom Božjom. Svjedočeći o tome, Isus je naveo,

„Jer ja uvijek činim što je njemu ugodno.“ (Ivan 8:29)

Isus je počastio zahtijev učenika i pružio im uzor za molitvu, koji bi im, ako ga se bude slijedilo iz srca, mogao pomoći tako da ih dovede do bližeg odnosa s Bogom, kakvog je on uživao. Redoslijed njegove molitve je prekrasan, i vrlo je važan za nas kao Kristove sljedbenike. Nije slučajno da molitva počinje, kao što je navedeno u našem ključnom retku, obraćanjem Bogu sa „Oče Naš,“ i iskazivajući mu strahopoštovanje – „Sveti se ime tvoje.“ Imajući te osjećaje, isto tako kao i preostale riječi ove uzorne molitve, najistaknutijom stvari u našim srcima kad se molimo, i mi ćemo također biti u stanju imati blizak odnos s Bogom, kao što ga je imao Isus i učenici koji su bili poučeni od njega. (Mat. 6:9-15)

Isus Se Moli Za Učenike

***Ključni redak: „Da svi budu jedno. Kao što si ti, Oče, u meni i ja u tebi, neka i oni u nama budu jedno, kako bi svijet uzvjerovao da si me ti poslao.“
Ivan 17:21***

***Izabrani tekst:
Ivan 17:6-21***

NAŠ JE GOSPODIN pozvao one koji bi bili njegovim učenicima da ga slijede, navodeći, „Hoće li tko za mnom poći, neka se odrekne samoga sebe, i neka uzme svoj križ, i neka me slijedi.“ (Mat. 16:24) Ako smo to učinili našim

glavnim životnim ciljem, mi znamo da to zahtijeva da svakodnevno dajemo naše sve u službi Gospodinu, i kao njegovi učenici, mi moramo nositi naš križ žrtve i patnje. Ako, u tim stvarima, vjerno slijedimo Učiteljeve stope, Bog je obećao nagradu, kao što je Pavao govorio: „Ako trpimo, s njim ćemo i kraljevati.“ (2 Tim. 2:12)

Isus je položio svoj život za svoje prijatelje, svoje neprijatelje, i za cijeli svijet. Prije nego se pomolio za svoje učenike, što je sadržano u našoj pouci, dao je ovu važnu izjavu: „Zapovjed vam novu dajem: da ljubite jedni druge; kao što ja uzljubih vas, da i vi ljubite jedni druge.“ (Ivan 13:34) Apostol Ivan je kasnije pružio još konkretniju i praktičniju izjavu te zapovjedi, govoreći nam da „smo i mi dužni za braću živote

polagati.“ (1 Ivan. 3:16) Primjenjena u to vrijeme bila je to primjena božanske ljubavi kako je bila pokazana u Isusovom životu i smrti. U poslušnosti Isusu, i pod izravnim utjecajem pomazanja Svetim Duhom, učenici su na Pedesetnicu počeli djelo polaganja svojih života u službi i ljubavi za braću. (Ivan 16:13; Djela 2:1-4)

U našoj pouci, mi nalazimo ove riječi Isusove molitve za njegove učenike: „Ja za njih molim; ne molim za svijet, nego za one koje si mi dao, jer su tvoji.“ (Ivan 17:9) Ovdje zapažamo da se Isus ne moli za svijet čovječanstva u to vrijeme zato što je znao da djelo Evanđeoskog doba nije trebalo biti obraćenje svijeta – to treba biti djelo kraljevstva. Umjesto toga, Isus se molio za „njih“ – svoje učenike, posebno jedanaestoricu, koji su uskoro trebali biti „poslani“ kao Apostoli. U retku 20, mi vidimo da je Isusova molitva također uključivala njegove vjerne učenike kroz cijelo sadašnje doba. „A ne molim samo za ove nego i za one koji će po riječi njihovoj uzvjerovati u mene.“ On se molio za sve one koji budu bili njegovim sljedbenicima kroz cijelo doba, zato što je znao da će na svakoga od njih doći vremena kušnji i teških iskustava. (Mat. 5:10-12; Ivan 15:18-20)

Božja namjera tijekom sadašnjeg doba bila je pozivanje naroda za njegovo ime. (Djela 15:14; Hebr. 3:1; 2 Tim. 1:9) Svrha ovog poziva je pronaći grupu onih koji nadmoćno pobjeđuju, koji će biti sunasljednici sa Isusom u njegovom dolazećem

kraljevstvu. Iz tog razloga mi čitamo, „Oni nisu od svijeta.“ (Ivan 17:16) Sljedeći redak otkriva kako su oni bili pripremani za njihovo buduće djelo. Isus se molio, „Posveti ih istinom svojom: tvoja je riječ istina.“ (Ivan 17:17) Ovdje je Gospodin tražio od svog Oca da „posveti“ – odvoji od svijeta – one koji prihvaćaju poziv Evanđeoskog doba, kako bi bili u potpunosti pripremljeni za buduće djelo kraljevstva. To potpuno odvajanje znači biti „vjeran do smrti.“ (Otkr. 2:10) To ne znači savršenstvo svake misli, riječi ili postupka u životu, budući je to u našem sadašnjem palom tjelesnom stanju nemoguće. Međutim, to znači, da bi oni trebali postići savršenstvo namjere srca. (Ps. 19:14)

To je ono što nas vodi do jedinstva o kojemu se govori u našem ključnom retku. Potrudimo se imati isti um, želju, i stav našeg Učitelja, koji su mu omogućili da bude jedno s Ocem, i vršimo njegovu volju u svakoj okolnosti i iskustvu u životu.

Isus Posreduje Za Nas

Ključni redak:
*„Nemamo, naime,
visokog svećenika koji
ne može suosjećati s
našim slabostima, nego
jednoga koji je u svemu
bio kušan kao i mi, ali
bez grijeha.“
Hebrejima 4:15*

Izabrani tekst:
Hebrejima 4:14–5:10

U IZVJEŠTAJIMA
Evandjelja nalazimo mnoge
vrste molitvi. Isusove su
molbe uključivale
općinstvo, uzvisivanje,
zahvaljivanje, zahtijevi,
prošnje i ponizno
prepuštanje okolnostima.
Međutim, one nikada nisu
uključivale, priznanje
grijeha, zato što je on bio
sveti i savršeni sin Božji.

Pavao je rekao, „Zato on može uvijek spasavati one koji po njemu dolaze k Bogu, jer uvijek živi da posreduje za njih. Jer takav nam je visoki svećenik i trebao koji je svet, nevin, neokaljan, sasvim različit od grješnika i učinjen uzvišeniji od nebesa.“ (Hebr. 7:25,26)

Gospodinovom je posvećenom narodu kroz cijelo Evandeosko doba, kroz vjeru, bila dana veličanstvena prednost imati Isusa kao njihovog Visokog Svećenika. (Hebr. 3:1) Osim toga, on je naš Odvjetnik, da možemo doći, u njegovo ime, prijestolju nebeske milosti i komunicirati izravno s Bogom u molitvi. Ivan je napisao, „Dječice moja, ovo vam pišem da ne počinite grijeha. Ali ako tko i

počini grijeh, imamo zagovornika kod Oca: Isusa Krista, pravednika.“ (1 Ivan. 2:1) U sljedećem nasretku Ivan obavještava da je Isus naš Odvjetnik zato što je on bio „žrtva pomirnica za naše grijeh.“

Kad se Isus pojavio u Božjoj prisutnosti i predstavio vrijednost svoje otkupne žrtve, on je stekao položaj Odvjetnika za sve one koji se budu okrenuli od grijeha i dali svoje živote u posvećenje Bogu. „Kupivši nas“ sa svojom dragocjenom krvlju, i našom vjerom u to „pomirenje,“ Isus je posredovao za nas i postao za svakoga od nas pojedinačno „zagovornik kod Oca.“ Mi zbog toga možemo pristupiti Bogu u molitvi, u Isusovo ime, premda još uvijek nosimo sa sobom nesavršenosti našeg palog tijela. Sve dotle dok prebivamo pod pokrovom krvi Isusove pravednosti, nije nužno da se on stalno zauzima za nas, premda će on činiti sve ono što je neophodno da nam pomogne dok nastojimo potvrditi naš izbor i poziv.

Postoje dvije grupe koje će na koncu imati koristi od Isusovog posredovanja. Prva je, kao što je već rečeno, grupa sljedbenika Isusa koja se razvijala tijekom Evandeoskog Doba. On je bio „žrtva pomirnica za naše grijeh.“ Kao Isusovi sljedbenici sada, mi smo sklopili, „savez s [Bogom] na žrtvi.“ (Ps. 50:5) Nas se računa da smo bili prihvaćeni „u ljubljeno“ Isusu, našem Zagovorniku i Odvjetniku, i on nastavlja svakodnevno voditi i usmjeravati naše staze da nas sačuva na putu.

Međutim, Ivan dodaje, „ne samo za naše, nego za grijehе cijeloga svijeta.“ (1 Ivan. 2:2) Kao što Ivan navodi, koristi Isusovog posredovanja za čovječanstvo općenito, biti će na početku Kristovog kraljevstva dostupne svim ljudima, „cijelom svijetu.“ Biti će uveden Novi Savez sa Kristom, upotpunjenim članovima glave i tijela, kao njegovim Posrednikom.

Neka bi smo stalno bili zahvalni Bogu za to što je pružio svog sina da bude pokriće za grijehе. Kao što riječi našeg ključnog retka ističu, također nemojmo zaboraviti da mi, i svijet, imamo suosjećajnog Visokog Svećenika, onoga koji je bio „u svemu iskušан kao i mi,“ i koji je bio u svim pogledima ispitan, „ali bez grijehа.“ Takva bi nas spoznaja trebala poticati da nastavimo naš hod i, da najbolje što možemo, živimo prema božanskoj normi koja je bila stavljena pred nas.

Molimo Se Jedni Za Druge

***Ključni redak: „Stoga priznajte svoje grijehe jedni drugima i molite se jedni za druge, da ozdravite. Usrdna molitva pravednikova ima veliku snagu i mnogo dobra može učiniti.“
Jakov 5:16***

***Izabrani tekstovi:
Jakov 5:13-18***

PRIMARNI CILJ

Kristovog sljedbenika je vršenje Božje volje. Isus je došao na Zemlju i rodio se na ovaj svijet da može izvršiti Očevu volju glede njegovog stvorenja – čovjeka. Naš je Gospodin bio toliko u skladu sa božanskom voljom da je rekao, „Ja i

Otac jedno smo.“ (Ivan 10:30) On je također posvjedočio, „Jer sišao sam s neba...ne da vršim svoju volju, nego volju onoga koji me poslao.“ (Ivan 6:38)

Božja volja kod slanja njegovog sina Isusa na ovaj svijet bila je kako bi on mogao biti Otkupitelj čovječanstva, i kao rezultat toga, potomstvo kroz kojega su svi narodi na zemlji trebali biti blagoslovljeni, u ispunjenju obećanja danog Abrahamu. (1 Moj. 12:3; 22:18; 28:14) „Malo stado“ bilo je pozvano kako bi sudjelovalo s Isusom u tom naumu punom ljubavi. Pavao je rekao: „Jer svi vi koji ste se krstili da budete u

zajedništvu s Kristom, Kristom ste se zaodjenuli...A ako ste Kristovi, onda ste potomstvo Abrahamovo, nasljednici po obećanju.“ (Gal. 3:27-29)

Iz našeg ključnog retka učimo da su poniznost i spremnost da se prizna da imamo grijehe i slabosti vrlo važni. Biblija nam kaže, „Jehova je blizu onih koji su slomljena srca i spašava one koji su skršena duha.“ (Ps. 34:18) Smisao ovih riječi je ta da moramo imati iskreno žaljenje zbog grijeha. NZ živim riječima prijevod prevodi zadnji dio našeg ključnog retka: „Iskrena molitva pravedna čovjeka ima veliku moć i mnogo može postići.“ Smisao je da da ako su naše molitve potaknute i motivirane prema postizanju željenog učinka ili ishoda, one će postići mnogo.

Svi mi imamo još dosta toga za napraviti u našem Kršćanskom hodu. Jedan dio tog posla je samoispitivanje. „Neka dakle najprije svatko sam sebe ispita.“ (1 Kor. 11:28; 2 Kor. 13:5) Također bi smo trebali biti angažirani u proučavanju da steknemo, „Božje priznanje, da budemo radnici koji se nemaju čega stidjeti, koji se ipravno služe riječju istine.“ (2 Tim. 2:15) Kao udovi Kristovog tijela, mi imamo i dodatnu odgovornost i prednost, a to je da se brinemo za sve druge udove. Isus je rekao, „Nitko nema veću ljubav od ove: da tko život svoj položi za prijatelje svoje.“ (Ivan 15:13) Dodaknemo li se opet našeg Ključnog retka, važan dio te ljubavi je da se sjetimo moliti se za našu braću.

Od vitalne je važnosti da imamo aktivan molitveni život, znajući da Otac sluša naše molitve, i da će odgovoriti na njih prema svojoj volji. (1 Pet. 3:12) Vrlo važan element u tome je vjera, zato što je ona temelj naših molitvi Bogu. Apostol Ivan je rekao, „A u ovome se uzdamo u Boga: što god da molimo u skladu s njegovom voljom, on nas čuje. A ako znamo da nas čuje, što god da molimo, znamo da ćemo primiti ono što smo molili, jer smo to molili od njega.“ (1 Ivan. 5:14,15)

Vjera također stimulira naše misli i aktivira nas na poslušnost punu ljubavi i dobra djela, i da služimo stvari istine i pravednosti. (Jakov 2:14-26) Vjera Kristovog sljedbenika nije temeljena na lakovjernosti. Umjesto toga, ona je utemeljena na „osnovi“ i „dokazu“ koji se nalaze u Božjoj Riječi i u Božjoj providnosti koja se upliće u naše živote. (Hebr. 11:1) Stoga su naša nada i druge nevidljive stvari koje se tiču Božjeg ophođenja s nama vrlo realni, i mi možemo djelovati iz uvjerenja u njihovu realnost. Budimo vjerni i neka u našem životu odjekuju riječi Psalmiste: „Bog je nama utočište i snaga, pomoć koja se u nevoljama lako nalazi.“ (Ps. 46:1)

Habakukovo Proročanstvo

*„Breme koje vidje prorok Habakuk.“
- Habakuk 1:1 -*

RIJEČ „BREME“ NA početku ove knjige nekako zvuči neobično. Različiti prevoditelji preveli su ovdje upotrijebljenu Hebrejsku riječ – massa – kao „proročanstvo“, „poruka“, i „objava“ Strongova konkordancija daje joj značenje „izričaj, uglavnom propasti.“ U Izrekama 30:1 i 31:1 ta je Hebrejska riječ također prevedena „proročanstvo.“ Međutim, misao prenešena s riječju „breme“ lijepo izražava prorokove emocije što se tiče vizije. Bog mu je dao pretpregled suda koji će doći na Izrael, kojega će slijediti kazna na poganske narode koji su bili korišteni od Boga da izvrše taj sud. Zacijelo da se sakupljene Habakukove izjave mogu dobro kategorizirati kao „navještaj propasti,“ i vrlo je sigurno da su bile breme prorokovom umu i srcu dok je razmišljao o njihovom značenju.

Mi ne znamo gotovo ništa o Habakukovoj pozadini – gdje je živio, ili koliko dugo. Nije nam rečeno tko su bili njegovi roditelji, niti možemo biti sigurni u to kada je primio svoju proročku viziju budućnosti. Zbog prirode

proročanstva, mnogi Bibličari stavljaju vrijeme za njegovo izricanje kratko prije nego je Nebukadnezar domarširao sa svojim vojskama da svrgne Jeruzalem i odvede Židove kao zarobljenike u Babilon. Uvjeti su se u Izraelu u to vrijeme pogoršali do točke da ljudi nisu bili ništa bolji od poganskih nacija koje su ih okruživale. Zaboravili su na poseban odnos kojeg su imali s Bogom i na njihov savez s njim.

HABAKUKOV PRIGOVOR

Veoma je lako razumjeti Habakukovu tjeskobu kada pročitamo njegove uvodne riječi. On se molio, „Dokle ću Gospodine, vapiti a ti nećeš da čuješ? Dokle ću ti vikati: Nasilje! A ti nećeš da izbaviš?...gledam muku i grabež i nasilje pred sobom, i kako podižu svađu i raspru. Zato se ostavlja zakon, i sud ne izlazi nigda, jer bezbožnik optječe pravednika, zato sud izlazi izopačen.“ (Hab. 1:2-4)

Habakuk je vidio kako su nasilje, bezakonje, i nepravda prošli nekažnjeno. Primjetio je kako zli tlače pravednog, i svjedočio je tome kako se nije uvažavalo Božji zakon, koji zabranjuje sve to. Uvodni reci Habakuka ukazuju na to da je on prigovarao opetovano na te uvjete, i sada se pitao da li je Bog čak čuo njegov vapaj. Bog se, međutim, spremao poduzeti korake s obzirom na tu situaciju. On je rekao Habakuku, „Jer, evo, ja ću podignuti Kaldejce, narod ljut i nagao, koji će ići po zemlji

široj da osvoji naselja koja nisu njegova. Žestok je i strašan, sud njegov i vlast njegova od njega izlazi.“ (Hab. 1:6,7)

Habakuk je iz tih proročanskih riječi znao što budućnost treba donijeti njegovom narodu, jer u njima je Bog prorokovao da ih Kaldejci – Babilonci – trebaju uništiti kao naciju. Zaista, proročanstvo ukazuje da su Kaldejci bili određeni u samu svrhu suda i ispravljanja Izraela. (redak 12) Međutim, Habakuk je bio zbunjen, zašto bi Gospodin trebao koristiti tako zlu naciju da to izvrši. On je pitao, „Čiste su oči tvoje, da ne možeš gledati zla, i bezakonja ne možeš gledati; zašto gledaš bezakonike? Mučiš, kad bezbožnik proždire pravijega od sebe.“ (redak 13) Premda je Izrael bio zao narod, ipak su u Habakukovim očima bili bolji od poganskih Kaldejaca. Kako bi Bog mogao dati pobjedu Izraelovom neprijatelju kad je taj neprijatelj još uvijek bio gori od Izraela? Izgleda da je proroku, Božja metoda dovođenja stege i ispravljanja Izraelu, stvorila više problema nego ih je riješila.

Želeći razumjeti tu zamršenu situaciju, Habakuk je stao na Stražarskoj kuli „i motrio da vidi šta će mi reći i šta bih odgovorio onome koji me karaše.“ (Hab. 2:1) Habakuk se, s pravom ili ne, usudio dovesti u pitanje Božji način rješavanja njegovog prvobitnog prigovora. On je znao da zaslužuje biti ukoren zbog toga, ali ipak je želio čuti Božje razloge za korištenje zlih pogana da kazni

Izrael – u njegovim je očima to izgledalo kao nevjerovatna i nerazumna metoda. Kroz ostatak ovog proročanstva, Bog je zaista objasnio svoj daljnji plan djelovanja, i razloge za njega.

ZLO NEĆE UISTINU POBJEDITI

„A Jehova mi je odgovorio: Zapiši viđenje i čitljivo ga zabilježi na pločice, da ga čitatelj može naglas tečno čitati. Jer to će se viđenje ispuniti u vrijeme koje je za to određeno. Viđenje juri prema kraju i neće slagati. Ako i oklijeva, čekaj ga, jer će se sigurno ispuniti. Neće zakasniti!“ (reci 2,3) O kojem viđenju Bog govori, i što je bilo to što je Habakuk trebao zapisati? Odgovor je samo proročanstvo—breme i poruka koju je vidio, i što mu je Bog rekao. Osim toga, zbog važnosti koju Bog polaže na tu proročansku poruku, isto tako kao i sigurnosti njenog ispunjenja, Habakuk je dobio upute da ju zapiše na pločice—glinene pločice—a ne na raspadljive pergamente.

Ranije, u prvom poglavlju, Bog nam skreće pažnju na važno načelo u njegovim riječima kroz proroka. On izjavljuje, „Čudite se, jer se u vaše dane izvršava djelo u koje ne biste povjerovali ni da vam tko o njemu (unaprijed) priča!“ (redak 5) Apostol Pavao je citirao te riječi, kako je zabilježeno u Djelima 13:41, da na sličan način naglasi uvjete njegovih dana. Načelo koje se naučava u ovim riječima je da je vrlo lako paloj ljudskoj prirodi ne vjerovati bilo kojem

proročanstvu koje najavljuje nevolju ili kaznu, posebno ako se čini da njegovo ispunjenje oklijeva. Međutim, Gospodinova je riječ sigurna, kao što je bila i u slučaju Habakukovog proročanstva i propasti najavljene Izraelu. Bog je rekao da se njegova riječ nikada „neće vratiti njemu bez ploda.“ (Iza. 55:11)

Habakuk nikada nije sumnjao da će Božji sudovi doći na Izrael, premda su mnogi u Izraelu našli za shodno sumnjati, i bilo im je jako teško zamisliti da bi Bog ikada kaznio svoj izabrani narod pokazujući naklonost narodu koji je bio daleko lošiji i nevjerniji od Izraela. Pitanje koje se postavilo onda, još uvijek je na snazi, a to je zašto Bog dopušta da zlo i dalje traje, bilo to zlo kod Izraelaca, Kaldejaca, ili bilo kojeg drugog naroda ili pojedinca među ljudstvom. Odgovor je da, premda može izgledati kao da zlo prevladava neopaženo, ipak će zaista na kraju doći dan za razračunavanje svim slučajevima.

Ostatak drugog poglavlja predskazuje pet jao protiv osvajača, čija se duša „podigla“ protiv Izraela. „Teško onome tko umnožava što nije njegovo.“ „Teško onome tko zao dobitak stječe za kuću svoju.“ „Teško onome tko grad podiže krvoprolieem.“ „Teško onome tko bližnjima svojim daje piti i piću dodaje bijes svoj i gnjev, da ih opije.“ „Teško onome tko govori komadu drva: Probudi se! I kamenu nijemome: Ustani!“ (reci 6, 9, 12, 15, 19 NS)

Ovdje je bio odgovor na Habakukovo teško pitanje. Kaldejci, najmoćnije carstvo koje je svijet ikada vidio—predočeno sa zlatnom glavom u Nebukadnezarevom snu o liku—biti će potpuno poniženo i kažnjeno u od Boga određeno vrijeme. Moćni Babilon, kao što je Izaija prorokovao, na koncu će biti u potpunosti uništen. „Babilon, ukras kraljevstava, ljepota i ponos Kaldejaca, bit će kao Sodoma i Gomora kad ih je Bog uništio. Nikad više neće biti nastanjen, neće ga više biti ni u jednom naraštaju budućem.“ (Iza. 13:19,20) Ovo se proročanstvo toliko temeljito ispunilo da čak do današnjeg dana jedino divlje zvijeri žive u ruševinama Babilona.

Mi vidimo mnoge sličnosti između doslovnog Babilona Habakukovog proročanstva i simboličnog Babilona sadašnjeg Evanđeoskog Doba. Pisac Otkrivenja Ivan govorio je o onome što je promatrao u viziji: „I ugledao sam ženu kako sjedi na skerletnoj zvijeri,...Na čelu joj je bilo napisano ime, koje je tajna: BABILON VELIKI, MAJKA BLUDNICAMA I GADOSTIMA ZEMALJSKIM. I vidio sam da je žena pijana od krvi svetih i od krvi svjedoka Isusovih.“ (Otkr. 17:3,5,6) Ovo Ivanovo proročanstvo se ne odnosi na doslovni Babilon Habakukovih dana. To carstvo je već bilo prošlo sa svjetske scene, davno prije nego što je Otkrivenje bilo napisano. Ovaj Babilon predstavlja jednu drugu veliku silu koja je tlačila Božji narod, i vjerni se opet mogu pitati zašto Bog

dopušta da takvo zlo prevladava? Međutim, ovdje nam je ponovno zasigurano, iz Božje riječi o vremenu kada „Pala je, pala je bludnica Babilon veliki...Zbog toga će u jednom danu doći nevolje njezine: smrt i tuga i glad te će biti spaljena vatrom, jer je silan Jehova Bog, koji joj je sudio...Ovako će u trenu biti zbačen Babilon, grad veliki, i više ga nikada neće biti.“ (Otkr. 18:2,8,21)

Ako ponekada počnemo misliti da sile zla pobjeđuju, ili da nepravedni žive jednako dobro, ili bolje, od pravednih, ili da se oklijeva sa uspostavom Kristovog kraljevstva—sjetimo se Habakukovog proročanstva. Uništenje koje je Bog prorekao zaista je došlo na Jeruzalem, unatoč činjenici da ljudi nisu vjerovali da će se to ikada desiti. Uništenje koje je Bog prorekao da treba doći na doslovni Babilon također je došlo i prošlo, točno na vrijeme.

Prema tome, možemo biti sigurni da će se uništenje simboličnog Babilona također dogoditi, činilo se ili ne da proročanstvo oklijeva. Mi se ne radujemo uništenju, ali znamo da sadašnji zli uvjeti moraju biti uništeni prije nego blagoslovi kraljevstva mogu poteći ljudima, i u tome leži naš interes. To je „viđenje“ za kojim čeznemo—uspostava Kristove vladavine pravednosti i mira, koja će blagosloviti sve narode na zemlji. I Habakuk je također bio zainteresiran oko Božjeg konačnog nauma da blagoslovi čovječanstvo. On je rekao, „Jer zemlja će biti puna znanja o slavi Jehovinoj kao što je more vode puno.“ (Hab. 2:14)

Ponosni su se Kaldejci pouzdali u ljudsku moć. „Zato žrtvu prinosi potegači svojoj [svojoj snazi].“ Žrtvujući svojoj „potegači“ ona im time postaje bog—bog u kojem „nikakva nema daha.“ Kako suprotno od jedinog i pravog Boga—Boga koji stanuje „u svetome hramu svojem. Šuti pred njim, sva zemljo.“ Zaista on ima moć ušutiti svu zemlju, uključujući lažne bogove koje su ljudi načinili. (1:16; 2:19,20)

PRAVEDNIK ĆE OD SVOJE VJERE ŽIVJETI

Četvrti redak drugog poglavlja nadasve je važan. „Gle onoga koji se uznosi—njegova duša nije prava u njemu; a pravednik će od svoje vjere živjeti.“ Ovo je jedan od samo dva retka iz knjige Habakuka koji su bili citirani u Novom Zavjetu. Posebno je ovaj redak pružio dokaz Apostolu Pavlu za ključno učenje—opravdanje vjerom. Knjiga Rimljanima ima puno toga za reći o vjeri. Samo u toj knjizi ta se riječ pojavljuje trideset i devet puta. Nakon nekoliko uvodnih riječi, Pavao je citirao iz Starozavjetnog citata, govoreći, „Jer se pravednost Božja u njemu otkriva iz vjere u vjeru, kao što je pisano: A pravednik će od vjere živjeti.“ (Rim. 1:17)

U ovom sadašnjem životu, nepravedni živi jednako dugo kao i pravedni. Međutim, koliko stoji do Božjeg vječnog nauma, to neće uvijek biti slučaj. Citirajući Habakukove riječi, Pavao ih uzdiže na višu razinu pokazujući da život kojeg uživa

„pravedni“ može doći jedino kroz vjerovanje i prihvatanje Krista. U prethodnom retku, on je naveo, „Evangelje Kristovo...je sila Božja na spasenje svakomu koji vjeruje.“ To spasenje je ono što sačinjava to „življenje,“ i jedino je dostupno onima koji imaju vjeru. U nekoliko sljedećih redaka, Pavao objašnjava kako je Božja srdžba na onima koji nemaju vjeru, i da bez Božje naklonosti nitko ne može primiti blagoslov vječnog života.

Židovi Pavlovih dana vjerovali su da se Božja naklonost može zaraditi držanjem Zakona—to jest, opravdanje djelima. U svom pismu Galaćanima, Apostol je Pavao ponovno koristio ovaj isti Habakukov tekst da dokaže tu pretpostavku krivom, i da pokaže važnost vjere u usporedbi s djelima: „A da se pred Bogom nitko ne opravdava Zakonom, očito je—jer: Pravednik će od vjere živjeti. Zakon pak nije od vjere.“ (Gal. 3:11,12)

HABAKUKOV PSALAM SPASENJA

Vidjeli smo da prvo i drugo poglavlje u ovoj knjizi sadrže breme, ili proročanstvo, koje je Bog dao Habakuku. Treće je poglavlje u drugačijem obliku. To je psalam—počinje s potpisom, a završava s naslovom, na način sličan Davidovim psalmima.

Neki su Bibličari mišljenja da je taj psalam bio kasnije dodan knjizi, ali to se ne čini vjerojatnim. Kada uzmeš u obzir Habakukovo stanje uma i njegovu spoznaju da su Kaldejci bili

određeni da dođu na Izrael, izazivajući uništenje nacije, očekivali bi smo da postupa kao što i je. Kao čovjek vjere, on je prirodno usmjerio svoje misli prema Bogu, i komponirao himnu hvale velikom Stvoritelju, prisjećajući se da je toliko puta u prošlosti intervenirao s posebnim spasenjem za Izrael. S obzirom da je napisan poetskim stilom, mnogo je teže za razumjeti ta posebna ukazivanja, međutim mnoge se od njih može identificirati promišljenim razmatranjem.

U šestom retku trećeg poglavlja, on govori o vremenu kad je Bog „razmetnuo narode,“ ukazujući na ulazak Izraela u zemlju Kanaan. Spasenje je ponovno došlo kad je „bezdan ispustio svoj glas, uvis podignu ruke svoje,“ ukazujući na vodene zidove kroz koje su Izraelci prošli prolazeći Crveno more. (redak 10) Dano je ukazivanje na Jošuinu Bitku za Gibeon, kada „Sunce i mjesec stoje u prebivalištu svojemu.“ (redak 11)

Svrha ovog psalma je sažeta u trinaestom retku: „Izašao si na spasenje puku svojemu.“ Prisjećajući se tih čudesnih primjera Božje intervencije u korist njegovog naroda, Habakukove su se nade uzdigle da će se Bog ponovno sjetiti Izraela u njihovom vremenu nevolje. Premda je on vjerovao Božjoj riječi da Kaldejci budu bili kažnjeni, to ga nije spriječilo da se nastavi nadati tome da Bog bude spasio svoj narod. Iako se to nije dogodilo u Habakukovim danima, nama je ovim riječima od Apostola Pavla zajamčeno

konačno spasenje Izraela, „I tako će se sav Izrael spasiti, kao što je pisano: Doći će sa Siona Izbavitelj i odvratiti bezbožnost od Jakova.“ (Rim. 11:26)

Habakuk se molio da „počine u dan nevolje“ koja je uskoro trebala doći na Izrael. (Hab. 3:16) Dali je mislio da želi počinuti duhovno, ili se molio za počinak u smrti, ne možemo biti sigurni. Bez obzira što bilo slučaj, načelo je važno. U vremenima nevolje, trebali bi smo se moliti da možemo počivati u Gospodinu, znajući da on ima potpunu kontrolu nad svakim iskustvom koje dođe na nas.

POUKE ZA NAŠE VRIJEME

Da se ova knjiga bavila jedino s uništenjem Izraela u Habakukovim danima, i s uništenjem koje je kasnije došlo na Kaldejce, Bog ne bi uputio Habakuka da ju napiše na trajnim glinenim pločicama tako da budu sačuvane za našu upotrebu. Sve knjige naše Biblije sadrže pouke na mnogim različitim razinama. Razmotrimo nekoliko misli koje nam mogu biti od koristi danas iz riječi Božjeg svetog proroka.

„Jer djelo ja činim u vaše dane, djelo za koje ne biste povjerovali kad bi vam se pripovjedalo.“ (Hab. 1:5) Izrael je trebao vjerovati poruci koju im je posebno uputio Božji prorok, ali je samo nekolicina to učinila. Oni koji su bili rođeni pod Židovskim zakonom u Pavlovim danima slično tome nisu mogli vjerovati da Bog proširuje svoju

perspektivu kako bi uključio Pogane. Danas, mi propovjedamo dolazeće kraljevstvo, i kraj ove duge noći grijeha i smrti. Ipak, većina ljudi jednostavno kaže da je to predobro da bi bilo istina. Kako je istina da je vjera, i uvijek je to bila, rijetka roba.

Bog ima svoje vlastite metode za rješavanje problema, i njegov način postupanja s njima vjerojatno nije naš način, budući da on ima na umu određene lekcije a za koje su iskustva osmišljena da ih pouče. Bog nam kaže, „Kao što su nebesa viša od zemlje, tako su moji puti viši od vaših putova.“ (Iza. 55:9) S vremenom bi nam se moglo dogoditi da idemo k Bogu sa riješenjem problema, i tražimo da njegov blagoslov bude na našem rješenju, umjesto da kao što bi bilo ispravno idemo k njemu s problemom, i tražimo od njega pomoć i vodstvo u njegovom rješavanju. Mi mu možemo reći da trebamo bolje zdravlje kako bi smo služili drugima, ili novac da možemo ići na kongres, ili više pouzdaniji automobil da vozimo braću na kršćanske sastanke. To su sve naša rješenja. Neka bi smo bili sigurni da slijedimo Božja rješenja, ne naša vlastita.

Od početka vremena, Bog se kretao u pravcu ostvarenja svojih planova na način koji se činio tajanstvenim, i stoga mi trebamo nastojati biti u skladu s njim da bi smo razumjeli kako možemo raditi s njim. Bog se nije gnjevio na Habakuka zato što je on bio zabrinut oko Izraela. On se neće gnjeviti niti na nas kad mu dolazimo s našim problemima. Međutim, imajmo uvijek na umu, da

su njegovi putevi uzvišeniji od naših puteva, i uvijek su najbolji za našu konačnu duhovnu dobrobit.

Danas kao i u Habakukovim danima, mnogi sebični, svjetovno orijentirani ljudi izgleda kao da uspijevaju. Mi svi znamo da nije mudro „suditi knjigu po njenim koricama,“ ali ipak smo to skloni činiti svejedno. Čini se kao da svjetovne agencije, vjerske grupe, društvene i političke organizacije, ostvaruju velika postignuća za svoje članove, no takva spoljašnost nam ne bi trebala značiti ništa. Mi bi smo trebali razmišljati o onome što je gore. Zemaljski napredak nije dio našeg saveza na žrtvi. Budući da trenutno velika većina čovječanstva nije u saveznom odnosu s Bogom, ono što im se događa u sadašnjem zlom svijetu ne bi trebala biti naša briga.

Zašto Bog dopušta zlo? To je najvjerojatnije jedno od najtežih pitanja s kojim se isreni Kršćani suočavaju. Habakuk je naučio da Bog nije imao namjeru dopuštati zlo beskrajno, nego onoliko dugo koliko to odgovara njegovim naumima, i ostvari njegove projekte. Bilo je vrijeme kad je priveo kraju naklonost Izraelu zbog njihovih zlih postupaka. Kasnije je došlo vrijeme kada je Kaldejsko carstvo bilo zbrisano s lica zemlje. Slično tome, Bog će zaista okončati zlo u ovom Velikom Vremenu Nevolje koja trenutno guta cijeli svijet. Neka bi smo koristili ovo pronicljivo pitanje kao pomoć kod davanja svjedočanstva kad smo u kontaktu s

drugima, i djelimo s drugima odgovore koje nam je Istina dala. Te odgovore se ne može naći nigdje drugdje osim u Božjoj Riječi.

Habakuk se molio da može „počivati u dan nevolje.“ Nama je također bilo dato viđenje vremena užasne nevolje koja je trenutno na čovječanstvu. Međutim, nevolje u svijetu ne bi trebale utjecati na našu vjeru. Poput Habakuka, i mi bi smo trebali počivati u Božjim providnostima, čekajući na njegovo obećano oslobođenje, znajući da u svakom zlu a to su trenutno sadašnji oblaci nevolje, ima nešto dobra a to će biti uspostava Kristovog Kraljevstva mira i pravednosti.

Kada ga gledamo u ovom svjetlu, Habakukovo proročanstvo ima suvremenu važnost. Kako ulazimo u novu 2015 godinu, neka Nebeski Otac svakome od nas da snage da budemo vjerni viđenju koje smo primili, i da ustrajno trčimo trku koja stoji pred nama. Veličanstvena realnost i vrhunac ovog viđenja „sigurno će doći, neće zakasniti.“

Datum Gospodinove Večere 2015

Ispravno vrijeme za godišnje održavanje
Gospodinove večere biti će nakon 18h, u četvrtak,
2. Travnja, 2015

SVANUĆE

Broj 2

Veljača 2015

First-class postage paid at Rutherford, NJ. Published by The Dawn Bible Students Association, 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073. \$12 per year.

Sent without cost overseas.

Poslano u inozemstvo bez troškova.

www.dawnbible.com

ARGENTINA: A. Lupsor, Calle Almirante Brown 684, Monte Grande C.P, 1842 Buenos Aires

AUSTRALIA: Berean Bible Institute, P.O. Box 402, Rosanna, Victoria 3084

BRAZIL: A Aurora, Caixa Postal 77204, Nova Iguaçu, Rio de Janeiro, CEP 26210-970

BRITISH ISLES: Associated Bible Students, 102 Broad Street, Chesham, HP5 3ED, England

CANADA: P.O. Box 1565, Vernon, British Columbia, V1T 8C2 Canada

CROATIA: Kneza Branimira 18, 44010 Sisak

FRANCE: L'Aurore, 45, Avenue de Gouvieux, 60260, Lamorlaye

GERMANY: Tagesanbruch Bibelstudien- Vereinigung, Postfach 11 03, 64368 Ober-Ramstadt

GREECE: He Haravgi (The Dawn), 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073 USA

INDIA: The Dawn, Blessington, #34, Serpentine Street, Richmond Town, Bangalore 560025

SPAIN/ITALY: El Alba/Aurora, Associazione Studenti Biblici, Via Ferrara 42, 59100 Prato—Italia

Hrvatsko izdanje Članci u ovom broju uzeti su iz tekući broja časopisa „Svanuće“ na engleskom jeziku

SADRŽAJ

VRHUNCI SVANUĆE

Sigurnost Uskrsnuća 2

Međunarodne Biblijske Studije

Gozba i Post 20

Služenje Bližnjima, Služenje

Bogu 23

Služenje Najmanjem 26

Obučeni i Spremní 28

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

Nebeski Poziv 31

The Dawn – Svanuće

Croatian Edition – February 2015

First Issue published December 2013

Printed in USA

Sigurnost Uskrsnuća

„Jer ako nema uskrsnuća mrtvih, onda ni Krist nije uskrsnuo. A ako Krist nije uskrsnuo, naše je propovijedanje doista uzaludno i naša je vjera uzaludna.“ 1 Korinćanima 15:13, 14

ONOME tko ima potpuno pouzdanje u Božja obećanja, nada uskrsnuća bi mu trebala ove godine značiti više nego ikada prije. Jedino oni koji su tako blagoslovljeni vizijom vjere su u stanju proniknuti kroz mračne oblake sadašnjosti i gledati preko zamršenih problema današnjice u životodajne blagoslove Božje sutrašnjice. Vjera u Božja obećanja da će podignuti mrtve ojačana je činjenicom da je on u prošlosti upravo to učinio. Sa sigurnošću možemo reći s apostolom, „Ali činjenica je da je Krist uskrsnuo od mrtvih, on je prvina onih koji su umrli.“ (1.Kor. 15:20)

Postojala je veoma velika nada među Isusovim učenicima kad je on bio s njima u tijelu, poučavajući i čineći čuda, da se napokon trebaju ispuniti Božja obećanja što se tiče Mesije. Oni su bili Židovi, i on je bio njihov Mesija, o kojemu su bile obećane velike stvari. On je svakodnevno

pokazivao da su kroz njega djelovali božanski autoritet i moć za konačno ostvarenje svih Božjih dobrih nauma glede sinova ljudskih. On koji je liječio bolesne, čistio gubavce, istjerivao demone, i podizao mrtve mogao je zasigurno osloboditi njihov narod od Rimskog jarma. Učenici su bili sigurni u to da Izraelski Mesija, zajedno s njihovom pomoći, treba za kratkim uspostaviti davno obećano kraljevstvo Božje na zemlji.

Međutim, iznenada i neočekivano, Mesija je bio uzet od svojih učenika i razapet. Njihove zanosne nade i nadahnjujući snovi mora da su se razbili o zemlju. Njihov Gospodar, Učitelj i Gospodin bio je mrtav. Pomiješane emocije smutnje, razočarenja i tuge mora da su pogodile te gorljive sljedbenike Učitelja u danima užasne tame između vremena kada je Isus bio obješen na križ i jutra kada je anđeo koji je držao stražu kod njegovog groba objavio, „Nije ovdje jer je uskrsnuo.“ (Mat. 28:6) Ta razveseljavajuća vijest brzo se proširila od jednog učenika do drugog. Bilo je tu velikog veselja i ponovno oživljavanje nade s njihove strane.

PAVLOVO SVJEDOČANSTVO

U svom prvom pismu braći u Korint, Apostol Pavao navodi dokaze s kojima je bila ustanovljena činjenica o Isusovom uskrsnuću. On je rekao da se uskrsli Gospodin , „ukazao Kefi, a zatim dvanaestorici. Potom se ukazao braći, kojih je

bilo više od pet stotina zajedno. Većina njih još je živa, a neki su pomrli. Zatim se ukazao Jakovu, a onda svim apostolima. A posljednjem od svih ukazao se i meni, što mi je bilo kao da sam se prije vremena rodio.“ (1.Kor. 15:5-8)

Kao što apostol ukazuje, u njegovim su danima bili živi mnogi koji su osobno bili upoznati s Isusom dok je još bio u tijelu, i koji su ga vidjeli nakon što je bio podignut iz mrtvih. Svjedočanstvo tih vjernih svjedoka bilo je sasvim dovoljno da uvjeri nove vjernike u veliko čudo koje je Bog na djelu pokazao podižući Učitelja iz mrtvih. Očito je međutim da je bilo nekih u Ranoj Crkvi koji su sumnjali da bi itko osim Isusa mogao biti uskrsnut, jer apostol pita, „Kako to da neki među vama govore da nema uskrsnuća mrtvih?“ (redak 12)

Židovska sekta Saduceja nije vjerovala u uskrsnuće, i vjerovatno su neki iz te grupe došli među rane Kršćane. Oni su, vjerovatno, djelomično prihvatili Isusa kao Mesiju, međutim nisu bili spremni vjerovati u sve što je on naučavao niti u sve što su proroci prorekli u vezi njega, uključujući njegovo uskrsnuće. Boreći se s tim lažnim stanovištem, Pavao nastavlja pokazivati kako bi to moglo oduzeti cijeli temelj na kojem počivaju Kršćanska vjera i nada. To bi značilo, on zaključuje, da je čak i sam Isus, njihov vođa i Mesija, bio mrtav, a ne živ. To bi pak značilo da su svi koji su nosili svjedočanstvo o njegovom uskrsnuću bili lažni svjedoci. (reci 13-15)

Ako Krist nije uskrsnuo, Pavao nas dalje podsjeća, to znači da mi služimo izgubljenom slučaju, i da su naša progonstva kao njegovih sljedbenika besmislena. (redak 17) Pripadnici Rane Crkve riskirali su svoje živote kao Kristovi sljedbenici, ali zašto imati takav stav „izlagati se opasnosti svaki čas“ ako je Isus i dalje mrtav, i nema nade uskrsnuća za bilo koga tko je mrtav? Zašto se mi stoga „krstimo za mrtve,“ Pavao pita, ako se svijetu, za čiju korist u konačnici mi polažemo naše živote, time neće pomoći? (reci 29,30) Posvećeni Kristovi sljedbenici kršteni su kao simbol suobličenja Isusovoj smrti u nadi da će sudjelovati u uskrsnuću sličnom njegovom, međutim ne može postojati sličnosti uskrsnuću koje se nikad nije dogodilo.

Oni koji su zaspali u Kristu „propadoše“ ako nema uskrsnuća mrtvih, inzistira Pavao. (redak 18) To bi značilo da je Božji naum u davanju njegovog Sina da bude čovjekov Otkupitelj zacijelo promašio, jer za ne čitamo da „Bog tako uzljubi svijet te dade Sina svojega jedinorođenoga da svaki koji vjeruje u njega ne propadne, nego ima život vječni“? (Ivan 3:16) Kako je nedvojbeno Pavao prosudio, i kako bi jasno svaki Kristov sljedbenik trebao prosuditi, da njihova nada, isto tako kao i svijeta, ovisi o pokazivanju božanske moći u podizanju mrtvih. Apostol kaže da je naša sigurnost u Božju sposobnost da to učini u činjenici da je Isus postao „prvina onih koji usnuše.“ (1 Kor. 15:20)

SLIČNOST S NAŠIM VREMENOM

Kad je Isus bio uzet od svojih učenika i razapet, oni su bili zbunjeni i obeshrabreni zato što nisu razumjeli božanski program koji se izvršavao kroz njega. Danas je većina svijeta zbunjena sa razvojem događaja koji prijetu da unište, ili barem značajno oslabe, ono na što se gledalo kao na dugotrajne Kršćanske institucije. Poteškoća sada, kao i onda, je opći neuspjeh da se razumije ono što sačinjava sadašnji Božji naum na zemlji.

Isus je bio Mesija, i učenici su u to vjerovali. Osim toga, oni su vjerovali da on treba uspostaviti svijetom raširenu vladavinu, i da oni trebaju imati udijela s njim u slavi tog kraljevstva. Oni nisu razumjeli da on najprije mora trpjeti i umrijeti kao čovjekov Otkupitelj. Oni su to kasnije naučili, i tada su se radovali u Kristovom križu, i što je njegova prolivena krv značila za njih, i što će kasnije značiti za sve čovječanstvo.

Ubrzo nakon što su apostoli zaspali u smrti, crkva je postepeno razvila ideju da Mesijansko kraljevstvo treba biti upostavljeno ovdje i sada, bez čekanja da se Isus Krist vrati kao zakoniti kralj. Ta pogrešna teorija propustila je uzeti u obzir veoma važnu fazu Božjeg plana, naime, patnju i smrt članova Kristovog tijela – malog stada – koje treba biti upotpunjeno prije nego slavna Kristova vladavina kraljevstva može početi.

Većina onih koji ispovijedaju Kršćanstvo spotakla se na istu tu istinu što se tiče sljedbenika Učitelja, kao što su se rani učenici spotakli što se tiče samog Učitelja. Dvojici učenika na putu za Emaus, Isus je objasnio da je prije svega bilo nužno da Krist treba trpjeti, a zatim ući u svoju slavu. (Luka 24:13-32) Oni su shvatili misao i radovali su se u njenim posljedicama. Oni su kasnije naučili da Kristove patnje nisu bile završene na Kalvariji, zato jer su također uključivale one članova njegovog „tijela.“ Stoga, slava kraljevstva i dalje mora čekati sve dok „tijelo Kristovo“ ne bude potpuno. (1.Kor. 12:12,27) Ne dugo nakon vremena apostola, ovu se važnu istinu izgubilo iz vida, i zatim su uslijedili, kao posljedica, promašeni naponi izvjesnih ambicioznih članova crkve da uspostave slavu kraljevstva prije vremena.

Gledano s današnje točke gledišta, očito je da ti naponi nisu ostvarili svrhe koje su izložene u Bibliji što se tiče Kristovog kraljevstva. Tradicionalne kršćanske denominacije izgubile su mnogo od svoje nekadašnje moći i utjecaja, i nacije koje su jednom izgradili i podržavali bile su rascjepkane i ozbiljno oslabljene. Mnogi se zbog toga pitaju, da li je Kršćanstvo doživjelo neuspjeh. Zasigurno, vjera iskrenih posjetitelja crkvi u sposobnost Kršćanstva da spasi svijet iz sadašnjih poteškoća i zbrke slabi. Baš kao što su pogrešna očekivanja učenika što se tiče Isusa propala onda kad je on bio raspet, tako i lažna očekivanja mnogih

Kršćana danas propadaju. Baš kao što su nade učenika bile pogrešne zato što nisu uzeli u obzir nužnost Isusove patnje i smrti, nade i mnogih danas su pogrešne zato što propuštaju razabrati nužnost patnje i smrti članova „tijela Kristovog.“

Danas je svijet ispunjen tamom i zlim slutnjama, međutim Bog je i dalje u stanju činiti čuda. Isusovo uskrsnuće bilo je samo početak programa čuda, koji će, kada bude bio potpun donijeti mir, zdravlje, sreću i vječni život svem čovječanstvu, uključujući one koji su sada mrtvi. To je utješno zasiguranje koje bi, zbog stvarnosti Isusovog uskrsnuća, trebalo prožimati srce svakog od njegovih sljedbenika, unatoč nevoljama koje se povećavaju posvuda u svijetu. Isus je zaista bio podignut iz mrtvih, i postao „prvina onih koji usnuše.“ (1.Kor. 15:20; Ivan 5:28; Djela 17:31)

SMRT U ADAMU, ŽIVOT U KRISTU

Isus je umro kao otkupitelj Adama i njegove rase. Zato apostol objašnjava da kao „što u Adamu svi umiru, tako će i u Kristu svi biti oživljeni.“ (1.Kor. 15:22) Slabi u vjeri mogu tvrditi da je to lijepa teorija, ali da to neće biti izvršeno kako je Pavao opisao u tom retku. Ako je Bog mogao upotrijebiti svoju moć da prije gotovo dvadeset stoljeća podigne Isusa iz mrtvih, zašto ne bi bilo očitovanja te moći u korist onih za koje je Krist umro? Ako svi u Kristu trebaju biti oživljeni

zašto se smrt nastavlja sa nesmanjenim intenzitetom na zemlji?

To su razumna pitanja, i Pavao odgovara na njih. Nakon što nam kaže da je kroz Krista pružen život za Adamsku rasu, on zatim dodaje: „Ali svatko svojim redom: prvina Krist, potom oni koji su Kristovi o njegovu dolasku.“ (redak 23) Kad nam Pavao kaže da je Isus, kod svog uskrsnuća, postao „prvina“ od onih koji su zaspali, on očito ukazuje na samog Isusa. Međutim, kada objašnjava redoslijed uskrsnuća i koristi izraz „prvina Krist,“ on ne ukazuje samo na Isusa, nego također i na članove njegovog „tijela,“ njegove posvećene sljedbenike.

Pažljivo proučavanje 1.Korinćanima, 12 poglavlje, i Gal. 3:27-29, otkriva da „Krist“ nije jedan ud, nego mnogi, i da je Isus Glava nad tim „mnogim udovima“ koji sačinjavaju njegovo „tijelo.“ Svi oni sudjeluju u „prvom uskrsnuću.“ (Otkr. 20:6) U Jakovu 1:18 na njih se ukazuje kao na vrstu „neke prvine od njegovih stvorova.“ U Rim. 6:5 obećano im je da ako su zajedno sjedinjeni sličnošću na smrt njegovu, isto će tako biti i sjedinjeni i sličnošću na njegovo uskrsnuće. Prema tome uskrsnuće „prvine Krista,“ nije kompletno sve dok svi članovi „tijela“Kristovog nisu podignuti iz mrtvih i ujedinjeni s njim.

PRVINE, PRINOS BOGU

„Prvine“ su terminologija temeljena na Božjem ophođenju sa Izraelom tijekom Starozavjetnih vremena. Zahtijev njegovog Zakona bio je da „prvine“ žetve budu korištene kao prinos Gospodinu. (Vidi 3.Moj. 23:9-21) U tom uređenju nisu bile samo prvine općenito, (redak 17) nego i ono što je bilo nazvano „snop (prva rukovet) prvina.“ (reci 10,11) U skladu s tim možemo misliti o Isusu kao o „snopu“ ili „prvoj rukoveti“ prvina, i o članovima njegovog tijela kao preostalim prvinama u uskrsnuću.

Kao što su prvine Izraelske žetve bile predstavljene Gospodinu kao prinos, tako se i Isus, prvina uskrsnuća, isto tako kao i članovi njegovog tijela, prinio na žrtvu Bogu. Isus se je vjerno prinio Bogu i bio je prihvaćen kao Otkupitelj svijeta. Njegovi su sljedbenici pozvani da trpe i umru s njim žrtveno, s obećanjem budu li vjerni da će živjeti i vladati s njim.

Prinošenje članova Kristovog tijela Bogu na žrtvu nastavilo se kroz sva stoljeća od Dana Pedesetnice – pedeset dana nakon Isusovog uskrsnuća – sve do sada. Uskrsnuće preostalog čovječanstva ne može započeti sve dok to djelo nije potpuno, i sve prvine podignute iz mrtvih i sjedinjene sa Isusom.

„POTOM“

„Potom oni koji su Kristovi o njegovu dolasku“ – to jest, nakon što je uskrsnuće „prvine

Krista“ gotovo, tada slijedi uskrsnuće čovječanstva općenito. (1.Kor. 15:23) Jasnoća ove misli je donekle zaklonjena s korištenjem riječi „dolazak“ u prijevodu Grčke riječi parousia. Tu bi se riječ uvijek trebalo prevesti sa „prisutnost,“ i ovdje se to ne odnosi na trenutak Kristovog dolaska, nego na cijelo razdoblje njegove druge prisutnosti, uključujući razdoblje njegove kraljevske vladavine.

Da je ovo ispravna misao jasno je pokazano u sljedećim recima, koji glase, „Jer on treba kraljevati dok ne položi sve neprijatelje pod noge svoje. Posljednji neprijatelj koji se zbacuje bit će smrt.“ (reci 25,26) Oni koji su „Kristovi“ tijekom, njegove prisutnosti nisu ujedno i oni koji su već spomenuti kao prvine. Umjesto toga, to su oni koji će nakon što prvine budu gotove, na temelju prihvaćanja Isusa kao njihovog Otkupitelja i poslušnošću zakonima Mesijanskog kraljevstva, primiti vječni život kroz njega. Svi takvi „u Kristu će biti oživljeni.“ (1.Kor. 15:22)

Razlika između članova Kristovog tijela, „prvina,“ i onih kojima je tijekom njegove kraljevske vladavine dan život, je dalje naglašena s apostolovim objašnjenjem načina na koji su mrtvi podignuti. „Ali reći će netko,“ nastavlja Pavao, „Kako uskrsavaju mrtvi? S kakvim li tijelom dolaze?“ (redak 35) U odgovoru na to pitanje definitivno nam je dano razumijevanje da će prilikom uskrsnuća neki – „prvine“- primiti duhovna, ili nebeska, tijela, a drugi – ostatak

čovječanstva – će primiti ljudska, ili zemaljska tijela.

DVIJE SLAVE I DVA ADAMA

U uskrsnuću, Pavao objašnjava, „Ima i tjelesa nebeskih i tjelesa zemaljskih.“ Zatim nam on nastavlja govoriti nešto o različitoj slavi koja postoji u tom uređenju, govoreći da „druga je slava nebeskih, a druga zemaljskih...Tako i uskrsnuće mrtvih.“ (reci 40,42) David je u psalmima ukazao na „slavu zemaljsku,“ gdje govori o prvobitnom stvaranju čovjeka i objašnjava da ga je Bog „slavom i čašću okrunio.“ (Ps. 8:5)

Pavao je na drugim mjestima na „slavu nebeskih“, što je nada Kristovih sljedbenika, ukazao kao na „nadu slave Božje“ i kao na „Krist u vama, nada slave.“ (Rim. 5:2; Kol. 1:27) On nam također govori da je to slava koja je bila nagovještena sa sjajem Mojsijevog lica kad je sišao sa gore prilikom davanja Zakona na gori Sinaj. U zadnjem retku ovog poglavlja Pavao objašnjava da smo mi bili pripremljeni za i preobraženi u tu slavu utjecajem Božjeg Svetog Duha, koji se odražava na nas kroz Božju riječ. (1.Kor. 3:7-18)

Stvar oko dvije slave je nadalje pojašnjena Pavlovim ukazivanjem na dva Adama – naime, „prvi čovjek“ i „Gospodin s neba.“ Prvi Adam bio je zemaljski, apostol objašnjava, međutim posljednji Adam je duhovno biće, budući je bio uzvišen u nebesku slavu u vrijeme svog uskrsnuća iz mrtvih

kao prvi od prvina. Ostatak prvina postat će poput njega. Pavao objašnjava da kao što „nosimo obličje onoga koji je načinjen od praha“ – to jest, oni koji će sačinjavati Kristovo tijelo, po prirodi su ljudska bića – „nositi ćemo i obličje onoga koji je nebeski...Tijelo i krv ne mogu naslijediti kraljevstvo Božje.“ (1 Kor. 15:45-50)

NEBESKA SLAVA

Kao ljudska bića mi ne možemo shvatiti nebesku slavu. Apostol Ivan kaže da se „još nije pokazalo što ćemo biti. Znamo da ćemo, kad se on pokaže, biti poput njega, jer ćemo ga vidjeti upravo onakvog kakav jest.“ (1.Ivan. 3:2) Pavao je imao kratak pogled na proslavljenog Isusa u vrijeme kad se obratio na putu za Damask, videći ga kao da „se rodio prije vremena.“ (1.Kor. 15:8) Međutim cijelo Kristovo tijelo, kad je „rođeno“ u nebesku slavu vidjet će Isusa „kao što jest,“ i biti će „poput njega.“

Pavao sažima pouku o uzvišenju članova Kristovog tijela u nebesku slavu u prvom uskrsnuću, opisujući ga tako da se ovo „raspadljivo“ oblači u „neraspadljivo,“ i ovo „smrtno“ u „besmrtnost.“ Čovječanstvu neće biti ispunjena veličanstvena obećanja o obnovi njihove izgubljene zemaljske slave sve dok ne bude bilo dovršeno ovo uskrsnuće i proslavljenje klase prvina na kraju ovog doba žrtve. Zasiguravajući nam tom, međutim, Apostol nastavlja, „Tada će se obistiniti riječi koje su napisane: Smrt je uništena zauvijek.

Smrti gdje je pobjeda tvoja? Smrti gdje je žalac tvoj?“ (1 Kor. 15:54,55)

POBJEDA NAD SMRTI OBEĆANA

Obećanje koje je Pavao citirao, „Smrt je uništena zauvijek,“ je zapisano u Iza. 25:8. Rec 6-9 u tom poglavlju su predivan opis blagoslova Mesijanskog kraljestva koji će doći svijetu. Ovdje je Kristovo kraljevstvo simbolizirano sa „gorom,“ na kojoj će Bog napraviti „svim narodima gozbu od jela biranih.“ To je isto kraljevstvo koje je spomenuo Pavao u kojem on kaže Krist „treba kraljevati sve dok Bog ne položi sve neprijatelje pod noge njegove.“

Izaija nam u svom proročanstvu govori o uništenju tih neprijatelja, govoreći da će Gospodin „obrisati suze sa svakoga lica,“ „progutati smrt zauvijek,“ i ukloniti „sramotu s naroda svojega...po svoj zemlji.“ Ova zadnja izjava jasno locira da se ispunjenje obećanja događa na zemlji, i neupitno ukazuje da je obećano gutanje smrti u pobjedi ukazivanje na uništenje smrti koje se događa tijekom Kristove vladavine, kako je istaknuo Pavao u 1 Kor. 15:25,26.

Pavlova daljnja izjava, „Smrti gdje je pobjeda tvoja? Smrti gdje je žalac tvoj?“ uzeta je iz Hoš. 13:14. To je također božansko obećanje života čovječanstvu općenito, omogućeno Kristovim otkupiteljskim djelom. Ono se još nije ispunilo. Kao i mnoga druga kraljevska obećanja i u Starom i u

Novom Zavjetu, njegovo ispunjenje mora čekati da klasa prвина bude potpuna. Tada, kada svi od „skupštine prvorodenaca zapisanih na nebesima,“ budu promjenjeni iz zemaljske u nebesku slavu, iz smrtnosti u besmrtnost, uslijedit će Mesijansko kraljevsko djelo uništavanja smrti i groba. (Hebr. 12:23)

BOG DAJE POBJEDU

Nikakvo čudo da apostol zaključuje ovo poglavlje u pobjedničkom tonu, „Ali hvala Bogu što nam daje pobjedu po našem Gospodinu Isusu Kristu! Zato, braćo moja ljubljena, budite postojani, nepokolebljivi, uvijek zaokupljeni djelom Gospodinovim, znajući da vaš trud u Gospodinu nije uzaludan.“ (1.Kor. 15:57,58) Od kad se Isus vratio na nebo, i apostoli zaspali u smrti, često je izgledalo kao da neće biti prave pobjede Kristove stvari na zemlji. Često se činilo kao da je trud Kršćanina bio uzaludan. Pavao kaže, to nije tako.

Biti će slavna pobjeda. Kao prvo, biti će pobjeda članova Kristovog tijela nad smrti – najveća od svih pobjeda, zato što će oni biti uzvišeni u besmrtnost s njim. Međutim, to neće biti kraj pobjede. „Potom,“ tijekom razdoblja Kristovog kraljevstva, „svi koji su u grobovima čut će glas njegov, i izaći, i „posljednji neprijatelj“ – smrt – „bit će uništena.“ (Ivan 5:28,29; 1 Kor. 15:26)

Da će biti sveopće buđenje mrtvih jasno je naznačeno mnogim obećanjima i proročanstvima. Sodomljani su bili uništeni radi svoje zloće, međutim prorok nam jamči da će oni biti obnovljeni u svoje „prijašnje stanje.“ (Ezek. 16:55) Isus nam, u stvari, kaže da će biti „lakše“ za Sodomu u dan sudnji nego Židovima koji su ga odbacili u vrijeme njegovog prvog dolaska. (Mat. 11:24) Međutim biti će „lakše“ i za Židove također, jer nakon što završi djelo ovog doba, „sav će Izrael biti spašen.“ To spasenje je obećano čak onim nevjerujućim Židovima koji su bili odbačeni od božanske naklonosti zbog njihovog odbacivanja Krista. (Rim. 11:26)

NE UNIVERZALNO SPASENJE

Važno je zapaziti da nema ničega u prethodnim obećanjima da ukazuje da će svaka osoba biti vječno spašena od smrti. Ono što obećanja znače jednostavo je to da će svi imati punu priliku za spasenje – koju je u sadašnjem životu imala samo nekolicina. Isus je rekao da Sodomljani ne bi bili uništeni da su imali istu priliku koja je bila dana Židovima. To znači da Sodomljani nisu imali punu priliku. On je također rekao da bi se ljudi Tira i Sidona davno pokajali da je on tamo napravio čuda poput onih u Korozainu u Betsaidi. Petar i Pavao nas obojica obavještavaju da su Židovi u neznanju odbacili Isusa, što pokazuje da premda su imali bolju priliku od Sodomljana i onih iz Tira i

Sidona, ipak čak ni oni nisu imali punu priliku. (Mat. 11:21-24; Djela 3:17; 1 Kor. 2:8)

U 1 Tim. 2:4 rečeno nam je da je Božja volja da svi budu spašeni i da dođu do točne spoznaje istine. Ovo je spasenje koje prethodi spoznaji, i očito ukazuje na buđenje čovječanstva iz smrtnog sna da bi mogli biti prosvjetljeni. Vječno spasenje svih tih tako izbavljenih iz Adamske smrti ovisit će o njihovom prihvaćanju Isusa kao njihovog Otkupitelja, i poslušnosti od srca zakonima njegovog kraljevstva. Petar što se toga tiče objavljuje da „svaka duša koja ne posluša (pokloni pažnju) tog Proroka biti će pogubljena i tako odstranjena iz naroda.“ (Djela 3:20-23)

Isus upravo na to ukazuje kada nam u Ivanu 5:29 kaže da će oni koji su činili zlo, poput Sodomljana, Židova, i u većoj ili u manjoj mjeri, svi od palog čovječanstva, izići na „uskrsnuće suda.“ (Tako taj redak prevode brojni prijevodi) Grčka riječ koju je ovdje Isus koristio, a koja je krivo prevedena „osuda“ u nekim prijevodima, je „krisis“, koja ima isto značenje kao i naša riječ kriza – naime, ispit ili probno razdoblje. Na primjer, kada pacijent pogođen nekom bolešću prolazi krizu to znači da je prošao kritično razdoblje bolesti, i da će mu biti dobro. Ako tijekom tog razdoblja krize, stvari krenu na gore, pacijent obično umire.

U Mesijanskom kraljevstvu, mrtvi će biti probuđeni iz smrtnog sna da bi bili testirani, i na temelju toga kako će reagirati u toj „krizi“ utvrdit će

se da li će ili neće živjeti zauvijek ili biti odrezani u „drugoj smrti.“ (Otkr. 21:8) Iz tog se razloga o tom razdoblju Kristove kraljevske vladavine govori kao o Sudnjem Danu, ili kako Pavao izlaže stvar, „dan“ tijekom kojega će Bog „suditi svijetu u pravednosti.“ (Djela 17:31) Tijekom tog vremena će čovječanstvo biti na suđenju, temelj kojega će biti spoznaja istine koja će tada biti toliko jasna da nitko neće imati razloga da pogriješi. (Iza. 11:9; 35:8; Hab. 2:14)

Danas ljudima nije dostupna takva jasna spoznaja. Činjenica da bi Kršćanin mogao pokušati objasniti istinu drugome ne znači da je takvom pojedincu bila dana poštena prilika za spasenje. Samo Bog zna što stoji na putu nečijeg prihvatanja Istine. Tijekom stoljeća sadašnjeg doba, najveća od prepreka bile su neispravne metode korištene za objavljivanje Evanđeoske poruke, i ozbiljna progonstva koja su snašla one koji je nisu prihvatili. Utjecaj prijevornih zabluda i lažnih učenja je također sprečavalo da čovjek cijeni Sveto Pismo. Međutim, nasljedstvo, okruženje, okolina su često stajali na putu.

Sve te zapreke i mnoge druge postoje čak u zemljama gdje se propovijedalo o Kristovom imenu. Osim toga, velika većina ljudske obitelji nikada nije čula o Isusu, čak ni na iskrivljen i nejasan način. Božja je volja da će svi oni biti probuđeni iz smrtnog sna i doći do jasne spoznaje istine. Ta puna, savršena spoznaja biti će dana

ljudima u vrijeme kada će Sotona, veliki Varalica, biti vezan – kada neće biti dopušteni protivni utjecaji bilo koje vrste, da stoje na putu prihvatanja.

Pod takvim povoljnim kraljevskim utjecajima, čista spoznaja o Gospodinu biti će toliko univerzalna da neće biti potrebno da bilo tko kaže svom bližnjem, „Upoznajte Jehovu! Jer oni će me svi poznavati, od najmanjega do najvećega, kaže Jehova.“ (Jer. 31:34)

Jedino će tada čovječanstvo imati spoznaju i sposobnost da donesu u potpunosti informiranu odluku o tome hoće li služiti i biti poslušni. Ako, nakon što su bili dani puna spoznaja i prilika, bilo tko izabere služiti zlu, oni će biti „odrezani“ u drugoj smrti.

Srećom, mi vjerujemo da će to biti samo nekolicina. Umjesto toga, velika će većina proći uspješno to razdoblje „krisis,“ u potpunosti naučivši cijeniti i služiti Bogu i njegovim pravednim zakonima sa svim svojim srcem. O njima Biblija svjedoči, „Evo šatora Božjeg među ljudima! Bog će prebivati s njima i oni će biti narod njegov i sam Bog bit će s njima.“ (Otkr. 21:3)

Gozba i Post

Ključni redak: *"A ti, kad postiš, namaži glavu svoju i umij lice svoje, da ne vide ljudi da postiš, nego Otac tvoj koji je u tajnosti. Tada će ti Otac tvoj, koji vidi u tajnosti, uzvratiti."*
Matej 6:17, 18

Izabrani tekstovi:
Danijel 1:5, 8-17; Matej 6:16-18

POSTOJI DOSLJEDNOST koja se odražava u pobožnim pobudama i primjerima zapisanima i u Starom i Novom Zavjetu. Jedan takav primjer bavi se sa prikladnošću pošćenja kao načina da se još više približi Bogu.

Danijel i tri mladića, njegovi pobožni drugovi bili su deportirani u Babilon otprilike jedanaest godina prije naknadnog svrgnuća Jude po kralju Nebukadnezaru. Oni se nisu željeli onečistiti jedući kraljevu bogatu hranu, kada im je ista bila ponuđena kao dio posebne obuke kroz koju ih se pripremalo za veće uloge u Babilonskoj vladavini. Djelujući kao glasnogovornik za četvoricu Hebreja koji su štovali Jehovu, Danijel je zatražio od poglavara eunuha izuzeće od jedenja hrane koja nije bila odobrena od Izraelskog zakona. On je umjesto toga, predložio test za deset dana tijekom kojih bi jeli jedino povrće i pili vodu.

Ta molba bila je odobrena, i premda Hebreji nisu imali totalni post, oni su se suzdržali od konzumiranja delicija posluženih drugima. Na kraju deset dana, izgled njihove kože bio je daleko bolji od onoga nežidovskih zarobljenika koji su jeli kraljevsko meso i pili njegovo vino. Kao posljedica njihove vjernosti pravednim načelima, uključujući uzdržavanje od onoga što ih je moglo onečistiti, Bog je blagoslovio Danijela i njegovu Hebrejsku braću s velikom spoznajom, mudrošću i vještinom, koje su oni učinkovito koristili postižući ugled kao vođe u stranoj zemlji. (Dan. 1:3-20)

Kao najveći Božji sluga, Isus se dotaknuo područja koja uključuju davanje milostinje i molitve. Obje te prednosti, izvršene u iskrenosti, Bog će veoma vrednovati. Međutim, Gospodin je također upozorio protiv licemjerstva povezanog sa izvršavanjem dobrotvornih djela u svrhu da pojedinac dobije priznanje od drugih za svoju velikodušnost, ili čak upućivanja molitvi kao ispraznih ponavljanja kako bi se impresioniralo one koji to slušaju. Što se tiče ovog posljednjeg primjera, naš je Gospodin iznio molitvu koja bi mogla služiti kao vodič kojeg bi njegovi učenici mogli slijediti u svom pristupanju Nebeskom Ocu. (Mat. 6:1-15)

U našem ključnom retku Isus ukorava s obzirom na post. On kori one koji bi mogli pokušati izobličenošću svog lica stvoriti žalosno lice kako bi

svoje uzdržavanje od hrane učinili očitim drugima kao dokaz njihove odanosti Bogu.

Kao Kristovi sljedbenici, mi bi smo trebali željeti komunicirati s Bogom u duhu svetosti. Učitelj je nakon svog krštenja bio toliko zaokupljen sa razumijevanjem i vršenjem volje svog Oca da se je povukao u pustinju, posteći četrdeset dana i noći. Bilo bi isto tako prikladno i za nas, posebice ako prolazimo kroz posebne kušnje, da povremeno jedemo vrlo jednostavnu hranu, ili čak da se na neko vrijeme suzdržimo od hrane općenito. Takvo privremeno lišavanje tijela nam može dati veće samosvladavanje, dok nastojimo dobiti božanski savjet dok se nastojimo približiti još više našem Stvoritelju. Ako nam je to od koristi, učinimo to privatno a ne u duhu Farizeja opisanom u jednoj od usporedbi našeg Gospodina. (Luka 18:9-14)

Služenje Bližnjima, Služenje Bogu

Ključni redak: „Što misliš, koji je od ove trojice bio bližnji čovjeku koji je upao među razbojнике? On je odgovorio: Onaj koji mu je iskazao milosrđe. Tada mu je Isus rekao: *Idi pa i ti čini tako!*“

Luka 10:36, 37

Izabrani tekst:
Luka 10:25-37

PREMA KRAJU Isusove zemaljske službe, on se suočio sa povećanim protivljenjem od uglednih Izraelskih vođa. Oni su, na svaki mogući način, tražili načina da ga diskreditiraju zbog njegove popularnosti među običnim narodom.

Jednom takvom prilikom, pravnik koji je bio stručnjak u učenjima Mojsijevog Zakona,

nastojao je uhvatiti u stupicu Učitelja tako da ga uključi u raspravu. „I gle, neki je zakonoznanac ustao i upitao ga u namjeri da ga iskuša: “Učitelju, što mi je činiti da naslijedim vječni život?” A on mu je rekao: “Što je napisano u Zakonu? Što ondje čitaš?” Čovjek mu je odgovorio: “‘Ljubi Jehovu, Boga svojega, svim srcem svojim i svom dušom svojom i svom snagom svojom i svim umom svojim’ i ‘bližnjega svojeg kao samoga sebe!’” (Luka 10:25-27)

Naš je Gospodin tada potvrdio pravnikov odgovor kao točan i dodao je da ako bude držao Zakon da bude dobio život. Ovaj je odgovor stavio ispitivača u vrlo složen položaj, jer iako su Pismoznanci i Farizeji izvanjski tvrdili da su držali Zakon, kao nesavršenim ljudskim bićima bilo im je nemoguće činiti to savršeno. Ipak, u nastojanju da se opravda, pravnik je upitao Isusa tako bi mogao biti njegov bližnji. (reci 28,29)

Isus je odgovorio na to pitanje ispričavši usporedbu. Ona je govorila o čovjeku koji je putovao u Jerihon, i kojega su na putu napali lopovi i ostavili ga napola mrtva. Židovski svećenik i Levit prošli su mimo njega a da mu nisu pružili nikakvu pomoć. Tada je naišao Samarićanin, i ispunjen samilošću, pružio prvu pomoć ozlijeđenom čovjeku. Odnio ga je u neko svratište i pobrinuo se za to da mu se pruži briga dok se ne oporavi toliko da se može vratiti svojoj kući. (reci 30-35)

Isus je u našem ključnom retku upitao, koji se od pojedinaca u usporedbi pokazao bližnjim čovjeku kojega su napali lopovi. Kad je pravnik odgovorio da je to bio onaj koji je pokazao milosrđe prema žrtvi, Krist mu je rekao da bi i on trebao činiti slično.

Ova pouka oslikava načelo da je ljubav ispunjenje Zakona, za razliku od njegovanja stava izražene superiornosti nad drugima. (Rim. 13:10) Samarićanin u gornjoj usporedbi je bio stranac, barem kad su Židovi u pitanju, međutim on je bio

taj koji je pokazao svojstvo milosrđa koje se zahtijevalo od svih onih koji su se željeli pokazati prihvatljivima Bogu.

Kao vjernici koji nastoje očitovati sveto vladanje, trebali bi smo prepoznati da su djela dobrote i službe, posebno pripadnicima Kristovog tijela, izrazi milosrđa našeg Nebeskog Oca prema nama. (Gal. 6:10) Kada pokazujemo djela dobrote u korist drugih, mi oponašamo Nebeskog Oca. Upravo je njegovo obilno milosrđe učinilo pripremu za naše otkupljenje i pozivanje da postanemo članovima njegove božanske obitelji. „Zahvaljujte Jehovi, jer je dobar – jer dovijeka traje vjerna ljubav njegova.“ (Ps. 136:1)

Služenje Najmanjem

***Ključni redak: „A kralj će im odgovoriti: Zaista kažem vam, što god ste učinili jednom od ove moje najmanje braće, meni ste učinili.“
Matej 25:40***

***Izabrani tekst:
Matej 25:31-46***

TIJEKOM SVOJE zemaljske službe naš se Gospodin ponizio sve do smrti na križu. Kao posljedica toga, bila je omogućena prilika za sve čovječanstvo da bude uskrsnuto od smrtne kazne koja je došla na ljudstvo zbog

Adamovog prvobitnog grijeha. (Filip. 2:8) Osim toga, Božja je želja bila da bude „malo stado“ vjernih sljedbenika koji trebaju biti povezani sa Kristom Isusom u blagosiljanju svih naroda na zemlji tijekom njegovog kraljevstva.

Današnja pouka uključuje budući sud za ljudsku obitelj. Taj će proces za svoje dovršenje zahtijevati tisuću godina. Na kraju tog vremena biti će donešena odluka za svakog pojedinog pripadnika čovječanstva s obzirom na njihov konačni udes. (Otkr. 20:4, 6)

Na početku Isusove usporedbe o ovcima i jarcima, mi zapažamo da su oni koji su bili vjerni Kristovi sljedbenici u ovom životu već primili nebesku nagradu. Oni će biti povezani sa svojim Gospodinom u slavnom kraljevstvu pravednosti.

„Kad Sin čovječji stigne u slavi svojoj i svi anđeli s njim, tada će sjesti na slavno prijestolje svoje. I svi će se narodi skupiti pred njim i on će odvojiti ljude jedne od drugih, kao što pastir odvaja ovce od jaraca.“ (Mat. 25:31,32)

Isus je naznačio da ovce trebaju naslijediti kraljevstvo, dok jarci trebaju biti uništeni. (reci 34,41) Razlog za te odluke leži u činjenici da su ovce služile Gospodinovim potrebama i primile njegovo priznanje, dok su jarci propustili pružiti bilo kakvu pomoć. Njih se stoga smatra odbačenima zbog njihovog sebičnog stava. (reci 37-39, 44)

Budući da niti ovce niti jarci nisu imali prilike hoditi s Kristom tijekom njegovog boravka na zemlji, obje su grupe zbunjene u vezi s time kako su mu onda pomogli ili propustili pomoći mu u njegovo vrijeme potrebe. Zaključak leži u tome da će tijekom kraljevstva, biti prilika da se pomogne blagosloviti ili ignorirati druge pripadnike ljudske obitelji kada budu bili probuđeni iz smrtnog sna.

Naš ključni redak ukazuje da će ovce zaslužiti vječni život zato što će Gospodin smatrati njihova djela u pomaganju suputnicima na uzvišenom putu svetosti kao da je to nešto učinjeno njemu osobno.

Premda je postavka ove usporedbe tijekom kraljevstva kada će čovječanstvo biti suđeno dostojnim ili nedostojnim vječnog života na zemlji, ona također sadrži pouku za one koji nastoje biti Kristovim sljedbenicima tijekom ovog

Evandeoskog Doba. Kada zapazimo slabosti, kušnje, i iskušenja kod naših suvjernika, imajmo na umu, da smo i mi također podložni napadima svijeta, tijela i Protivnika. Naša suosjećajna želja da pomognemo drugima pokazat će naše cijenjenje za prednost pružanja pomoći. Neka bi smo prepoznali važnost pomaganja našoj braći kroz naša djela, molitve, i općeniti duh ohrabrenja.

Pouka četiri

Obučeni i Spremni

***Ključni redak: „Obucite
svu bojnu opremu Božju
da se možete oduprijeti
Davlovim spletkama.“
Efežanima 6:11***

***Izabrani tekstovi:
Efežanima 6:10-20***

SVATKO TKO SE preda pravednosti ubrzo uviđa da je Kršćanski život borba. Što je vjernik odlučniji u svojoj težnji za svetosti, veći će biti Sotonini naponi da ga uništi.

(1.Pet. 5:8,9) Iz tog nas razloga Pavao potiče da koristimo pripreme koje je pružio Gospodin da bi bili uspješni u borbi s neprijateljem. (Efež. 6:10)

Naš ključni redak ukazuje na potrebu oblačenja od Boga pružene bojne opreme da bi smo se oduprli spletkama zloga. Mi možemo biti u

potpunosti zaštićeni jedino korištenjem svakog elementa zaštite koji nam je pružen.

Pavao zatim nabraja različite neophodne dijelove naše duhovne bojne opreme, počev sa opasacem istine. Kroz snagu Svetog Duha, i upijajući načela posvećenog življenja utvrđena koncentriranim naporom da se bude vođen Božjom voljom, mi ćemo biti ojačani protiv spletke zloga. Također smo upućeni da stavimo prsni oklop pravednosti. To se odnosi na naše opravdanje koje proizlazi iz vjere u djelotvornost Kristove prolivene krvi i našeg prihvaćanja kao Božjih sinova temeljeno na pripisivanju njegove zasluge da pokrije naše nesavršenosti. (reci 12-14)

Zatim moramo obući obuću mira. Kroz snagu Svetog Duha i spoznaju Božjih nauma i planova za nas mi možemo imati taj osjećaj unutarnjeg spokojsstva, unatoč protivljenju svijeta, tijela, i Protivnika. Prirodna je sklonost da se osvetimo onima koji nam se suprotstavljaju. To se može navladati jedino kada shvatimo da se moramo usredotočiti na razumijevanje da kroz mnoge nevolje možemo ući u kraljevstvo. Naše proučavanje i upijanje Božjih dragocjenih obećanja će nam pomoći da iskusimo to stanje uma. (redak 15)

Štit vjere je također sastavni dio duhovne bojne opreme neophodan da nas zaštiti u ovom zlom svijetu. Kroz cijelu povijest, svi koji su bili blagoslovljeni od Boga, pokazali su vjeru da će ih

on nagraditi zbog njihove vjernosti premda im je nedostajala potpuna spoznaja o tome kako će on ostvariti svoje planove. Duhom začeti vjernik trebao bi biti ispunjen vjerom i nikada ne izgubiti pouzdanje s obzirom na slavni ishod koji će slijediti ovu noć grijeha. (redak 16)

Kaciga spasenja odnosi se na umno razumijevanje Božjeg plana spasenja. Naša spoznaja je ojačana proučavanjem Svetog Pisma, kroz koju možemo cijeniti mudrost, pravdu, ljubav i moć našeg Stvoritelja da ostvari ono što će biti „želja svih naroda.“ (Hag. 2:7) Mač duha je jedini napadački dio naše opreme budući da može biti korišten za suzbijanje pogreški. Međutim, trebalo bi ga se koristiti na ljubazan način, tako da ne budemo oštri u kritiziranju drugih koji možda nisu bili prosvjetljeni Božjom riječi. (Efež. 6:17)

Nebeski Poziv

*„Da prosvjetli oči vašega uma kako bi ste shvatili koje li nade u pozivu njegovu, i kojeg li bogatstva slave baštine njegove među svetima, i koje li prekomjerne veličine sile njegove prema nama koji vjerujemo po djelovanju moćne snage njegove.“
- Efežanima 1:18, 19 -*

TOLIKO JE VELIČANSTVEN poziv sljedbenika Krista u Evanđeoskom Dobu, da je bio nazvan „višnji poziv.“ S tim u vezi ohrabrujuće riječi Apostola Pavla trebale bi nas nadahnuti na još veće cijenjenje prednosti toga da smo primatelji takvog poziva. S poniznošću i revnom odlučnošću, on kaže, „Braćo, ja za sebe ne mislim da sam ga već dohvatio. Jedno samo: zaboravljam što je za mnom, a sežem se za onim što je preda mnom. Prema cilju težim, k nagradi višnjega poziva Božjeg u Kristu Isusu.“ (Filip. 3:13,14)

TAJNA

Apostol Pavao je, iz nekoliko aspekata, nazvao Nebeski Poziv, „tajnom.“ On kaže, „govorimo o Božjoj mudrosti izraženoj u svetoj tajni, o sakrivenoj mudrosti. Bog je prije vjekova unaprijed odredio taj svoj naum za našu slavu...Što

oko nije vidjelo i uho nije čulo...to je Bog pripremio onima koji ga ljube. A nama je to Bog otkrio svojim duhom.“ (1.Kor. 2:7,9,10) Na drugom mjestu Pavao piše, „Velika je ta sveta tajna. A govorim o Kristu i skupštini.“ (Efež. 5:32) Da bi se razumjelo te i druge „tajne“ povezane sa Nebeskim Pozivom, Pavao priopćuje da se zahtijeva nešto više od ljudske sposobnosti, jer to je „sakrivena mudrost.“ Kako bi smo primili takvu mudrost zahtijeva se da imamo vjeru u Boga i u prolivenu krv našeg Gospodina Isusa. To također zahtijeva prosvjetljeni um kroz utjecaj Božjeg Svetog Duha.

Nebeski Božji poziv je slavni poziv proširen na one za koje on želi da imaju udio u nebeskom nasljedstvu u koje je Krist Isus već ušao. Nakon riječi našeg uvodnog teksta, u kojima on govori o „nadi [našeg] poziva,“ Pavao kaže da je taj poziv bio „po djelovanju [Božje] moćne snage njegove, što je na djelu pokaza u Kristu kad ga uskrisi od mrtvih,...i dade ga kao glavu nad svime u crkvi, koja je tijelo njegovo, punina onoga koji sve u svima ispunja.“ (Efež. 1:19, 20, 22, 23) Tako vidimo da Nebeski Otac, njegov sin Krist Isus, i Kristova nevjesta i sunasljednik – primatelji Nebeskog Poziva – svi imaju važne odgovornosti u vezi s njegovim ostvarenjem.

ZAHTIJEVI

Da bi se bilo sudionicima tog Nebeskog Poziva, Pavao kaže da moramo „biti Kristovi“ – to

jest moramo mu pripadati. „Onda“ on nastavlja, „ste Abrahamovo potomstvo i baštinici po obećanju.“ (Gal. 3:29) Da bi se pripadalo Kristu zahtijeva da mi najprije prihvatimo zasluge njegove otkupne žrtve u našu korist, ali to nije sve. To također znači napraviti potpuno posvećenje Bogu da ćemo vršiti njegovu volju, i kao dio te volje, biti uronjeni u Kristovu žrtvenu smrt, i onda biti začeti Božjim Svetim Duhom. (Rim. 12:1; 6:3, 4; 1 Sol. 4:8)

U skladu s tim zahtijevima, mi moramo dodatno razviti u našoj osobnosti duh, ili stav, Učitelja, biti sve više i više usklađeni s njegovom osobnošću. To će zahtijevati ozbiljno testiranje i ispitivanje, upravo kakvo je i Isus podnio. Ako smo mi od onih koji su „po njegovoj odluci pozvani,“ Bog navodi, kroz apostola, da mi moramo biti „suobličeni liku Sina njegova te da on bude prvorodenac među mnogom braćom...Te [Isusovu braću] i pozva; i koje pozva te i opravda; a koje opravda, te i proslavi.“ (Rim. 8:28-30)

Mnogo je toga potrebno za naš razvoj da bi smo dostigli to konačno stanje „biti proslavljeni“ – Božje obećanje nama ako smo vjerna „braća“ njegovog Sina. Koliko je važno da u našim životima odjekuju osjećaji Apostola Pavla koji je napisao, što se tiče sebe, „Jedno samo:...Prema cilju težim, k nagradi višnjega poziva Božjeg u Kristu Isusu.“ Tada nas on po tom istom pitanju ohrabruje, govoreći, „ovako mislimo!“ (Filip. 3:13-15) Za

Pavla i za nas, težnja „prema cilju, k nagradi“ uključuje razvoj ljubavi – krajnje ljubavi prema Bogu i njegovom Sinu, ljubavi prema pravednosti, ljubavi prema našoj subraći, i suosjećajnoj ljubavi prema svijetu, čak i prema našim neprijateljima. Premda mi ne možemo savršeno pokazivati te aspekte ljubavi u riječi i djelu, mi moramo razviti savršenstvo namjere i sličnost Bogu i njegovom Sinu u našem srcu koji su postojani i potpuno lojalni. Takva kristalizacija osobnosti, stečena stalnom borbom u „dobrom boju vjere“ i „postojanošću u dobrom djelu,“ će nam pomoći da postignemo „slavu i čast i neraspadljivost.“ (1 Tim. 6:12; Rim. 2:7)

POSEBNA KLASA PROREČENA

Abrahamski savez, ili obećanje, najprije zabilježeno u 1 Moj. 12:3 i ponovljeno u 1 Moj. 22:18, objavljuje Božji naum da će kroz „potomstvo“ Abrahama, blagoslovi na kraju poteći prema svim narodima na zemlji. Premda su obećani i prorečeni prije mnogo stoljeća, mi još ne vidimo da ti blagoslovi teku prema čovječanstvu. To je zbog toga što se dio „potomstva“ kroz koje će ti blagoslovi teći, klasa „nebeskog poziva, još uvijek razvija. Zaista, Pavao kaže da je ta klasa „potomstva“ bila „u njemu [Kristu] izabrana prije postanka svijeta, da budemo [oni razvijeni pod tim uređenjem] sveti i bez mane pred njim u ljubavi.“ (Efež. 1:4) Ovdje smo ponovno ukazali na

visoke kriterije neophodne da bi se bilo djelom te posebne klase—„biti sveti,“ „bez mane“ i „u ljubavi.“

Biblija koristi brojne druge nazive da identificira „potomstvo“ ili klasu „nebeskog poziva.“ Pavao naziva tu grupu „crkva prvorodenaca zapisanih na nebesima,“ i također nam kaže da je Krist Isus „glava nad svime u crkvi, koja je tijelo njegovo.“ (Hebr. 12:23; Efež. 1:22,23) U jednom drugom ukazivanju, on ih naziva Isusovom „braćom,“ „djeca koju mu je dao Bog.“ (Hebr. 2:11,13) Apostol Petar govori o njima kao o „rodu izabranom, kraljevskom svećenstvu, narodu svetom i puku stečenom.“ (1.Pet. 2:9) Pod Kristom kao njihovim Prvosvećenikom oni su sada razvijani da bi bili djelom „kraljevskog“ svećenstva koje će dijeliti blagoslove obećane „svim narodima na zemlji.“

Ivan koji je napisao Otkrivenje bilježi, „nego će oni biti svećenici Božji i Kristovi, i s njime će kraljevati tisuću godina.“ (Otkr. 20:6) Milenijska vladavina i svećeništvo Mesije i vjernih članova njegovog „tijela“ biti će vrijeme za podizanje i blagoslivljanje čovječanstva, kao što je prije toliko vremena Bog i obećao Abrahamu. Tijekom tog istog milenijskog razdoblja obnove svijeta i vraćanja svega što je bilo izgubljeno zbog Adamovog prijestupa, čovjekov veliki Protivnik, Sotona, biti će svezan. (reci 1, 2) Osim toga, to će biti vrijeme kada će spoznaja o Gospodinu ispuniti

svu zemlju, i u kojemu i sama zemlja više neće biti prokleta, nego obnovljena u rajsko stanje. (Iza. 11:9; Hab. 2:14; Otkr. 22:3)

PRIPREMA BUDUĆIH SVEĆENIKA I KRALJEVA

Sadašnji zadatak onih koji trče prema cilju nagrade Nebeskog Poziva je njihov razvoj i osposobljavanje za buduće djelo službe kao svećenika i kraljeva u idućem dobu. Da bi bili spremni poučavati svijet poukama kao što su blagost, strpljivost, bratska ljubav, dugotrpljivost, ljubav, mi moramo najprije razviti u sebi ta svojstva. (Gal. 5:22,23; 2 Pet. 1:5-7) Razvoj tih plodova i milosti duha od vitalnog je značaja da bi smo bili spremni za slavno djelo koje je pred nama.

Budući je velika većina čovječanstva bila zasljepljena od „boga ovoga svijeta,“ oni nisu primatelji Božjeg Nebeskog Poziva, pa im se stoga sada ne sudi kao njihovoj službi živom Bogu. (2.Kor. 4:4) Kao posvećeni Kristovi sljedbenici, mi moramo imati na umu da hodimo „tijesnim putem“ i da je „malo onih koji ga nalaze.“ (Mat. 7:14) Mi nastojimo pripasti „malom stadu“ kojima je „volja Oca našega dati kraljevstvo.“ (Luka 12:32)

„Ta gledajte braćo poziv svoj,“ Pavao kaže, „nema mnogo mudrih po tijelu, ni mnogo moćnih, ni mnogo uglednih. Nego ludo svijeta izabra Bog da posrami mudre; i slabo svijeta izabra Bog da posrami jake.“ (1 Kor. 1:26,27) Razlog za to je dan

u retku 29, „da se nijedno tijelo ne bi pohvalilo pred njim.“ Kada „gledamo naš poziv“ u tom svjetlu Pavlova daljnja pobuda bi trebala naći smještaj u našem srcu: „Tko se hvali u Gospodinu neka se hvali.“ (redak 31) Jakov također komentira posebnu prirodu tog Nebeskog Poziva, govoreći, „Čujte, braćo moja ljubljena! Ne izabra li Bog siromahe ovoga svijeta da budu bogataši u vjeri i baštinici kraljevstva što ga obeća onima koji ga ljube?“ (Jak. 2:5)

Sjećamo se da je pod predodžbenim Izraelskim Savezom Zakona svećenička služba bila zasebna i odvojena od položaja kralja. Međutim, u Mesijanskom kraljevstvu, dvije će službe biti kombinirane, kako je prikazano u Melkizedeku. Mi čitamo u 1.Moj. 14:18 i Pavao potvrđuje u Hebr. 7:1, da je on bio „kralj Šalema“ i „svećenik Boga Svevišnjega.“ U Bibliji se o proslavljenom Isusu govori kao o „Kralju kraljeva.“ (Otkr. 17:14; 19:16) Osim toga, Pavao ga identificira kao onoga koji je „dovijeka velesvećenik po redu Melkizedekovu.“ (Hebr. 6:20) U ovom istom reku on kaže da je Isus naš „preteča“ što znači da ćemo i mi, budemo li vjerni našem pozivu, imati udjela s njim i u svećeničkoj i u kraljevskoj službi. Zaista „učinio nas je kraljevima i svećenicima Bogu našem“ kaže Ivan u Otkrivenju, u svrhu vladanja i suđenja svijetu u pravednosti s našom glavom, Kristom Isusom. (Otkr. 5:10)

Mi čak i sada sudjelujemo u svećeničkom djelu—ne kao kraljevski svećenici, nego kao žrtvujući svećenici, predloženi s Aronom i njegovim sinovima. Budemo li vjerni kao žrtvujući svećenici, po redu Aronovu, bit će nam dana prednost da budemo svećenici po redu Melkizedekovu, imajući dodanu titulu Kralja, i vladajući s našom Glavom nad narodima u svrhu toga da ih se blagoslovi i vrati natrag u sklad s njihovim Stvoriteljem. Apostol objavljuje, „Pomazanje [za tu posebnu službu] koje primiste od njega u vama ostaje.“ (1 Ivan. 2:27) Pomazanje o kojem Ivan ovdje govori bilo je izlivanje Svetog Duha na Dan Pedesetnice, koje je, zajedno sa svojim individualnim značajem, također pokazalo Božje posvećenje cijelog Kristovog tijela kao budućeg Melkizedekovog svećenstva. Jedno pomazanje za tu službu nastavilo je teći kroz cijelo Evanđeosko Doba. Kada svi oni koji su iz tog izabranog broja i koji su došli pod to jedno pomazanje budu bili „pozvani, izabrani i vjerni,“ i proslavljeni sa svojom glavom, Kristom Isusom, Nebeski Poziv Evanđeoskog Doba će završiti. (Otkr. 17:14)

NEMA VIŠE NI ŽIDOV NI GRK

U Božjoj pripremi Nebeskog Poziva, „Nema više: Ni Židov ni Grk, nema; ni rob ni slobodnjak, nema: ni muško ni žensko – jer vi ste svi jedno u Kristu Isusu. Ako li ste vi Kristovi“ – to jest, ako pripadate Kristu, bez obzira na nacionalnost, spol,

ili druge razlike po tijelu – „onda ste Abrahamovo potomstvo i baštinici po obećanju.“ (Gal. 3:28, 29) U skladu s time, mi također čitamo, „Ta nema razlike između Židova i Grka, jer isti je Gospodin sviju, bogat za sve koji ga zazivlju.“ (Rim. 10:12) Pitamo se zašto je Pavao osjećao potrebu da piše o tim stvarima. U to je vrijeme bilo mnogo nesporazuma među Židovima koji su prihvatili Krista. Mnogi su osjećali da i dalje imaju naklonost Božju i da su zato iznad Grka – Pogana koji su također došli u Krista – i pokušali su vezati na njih izvjesne terete Mojsijevog Zakona.

Židovi su bili narod kojem su „bile povjerene objave Božje.“ (Rim. 3:1,2) Jedna od tih „objava“ koja je postala glavnom točkom sukoba, i koju su mnogi Židovski Kršćani pokušali nametnuti na svoje Poganske pandane, bio je zakon o obrezanju. U Galaćanima, 5 poglavlje, Pavao im je istaknuo da svojim nametanjem tjelesnog obrezivanja, u stvari, čine Krista beskorisnim. On zaključuje svoje komentare nekoliko redaka kasnije, govoreći, „Ta u Kristu niti što vrijedi obrezanje niti neobrezanje, nego vjera koja kroz ljubav djeluje.“ (reci 2-6) Osnova Pavlovog argumenta bila je da nije bilo ničeg samo po sebi pogrešnog kod doslovnog obrezanja ili neobrezanja. To su jednostavno bile tjelesne, izvanjske stvari. Vjera, koja djeluje kroz ljubav, on kaže je od daleko veće važnosti barem kad je Bog u pitanju. Njegov zakon više nije bio napisan „crnilom, nego Duhom živoga

Boga; ne na pločama kamenim, nego na tjelesnim pločama srca.“ (2 Kor. 3:3) Za mnoge je to bila dosta teška lekcija za naučiti, ali je ona predstavljala važan dio uzvišenijeg zakona datog onima koji će prihvatiti Božji Nebeski Poziv.

U Kristu nema također niti „rob ni slobodnjak...muško ni žensko.“ Bog prihvaća sve one koji mu dolaze kroz Krista, bez obzira na takve tjelesne razlike. Te su, isto tako kao i druge razlike među čovječanstvom, bile korištene od mnogih u svijetu kako bi se zadobila prednost nad drugima. Međutim, ako smo došli u Krista, mi smo jedno s Božjeg gledišta. On postupa s nama svima kao sa svojom djecom, i ima blagoslove za sve u skladu sa svojom voljom. Naš je Nebeski Otac u stanju pomoći nam da „nadmoćno pobjeđujemo po onomu koji nas uzljubi“ bilo da smo gospodar ili sluga, bogati ili siromašni, mladi ili stari, muško ili žensko. (Rim. 8:37) Ako prizivamo ime Gospodinovo s iskrenošću srca i željom da vršimo njegovu volju iznad svega drugoga, i ako smo vjerom prihvatili vrijednost Kristove krvi, mi smo u ispravnom stanju da budemo sudionici Nebeskog Poziva.

BESPLATNO ZA SVE

Drugi važan aspekt naše poruke je da je milost koja je omogućila da evanđeoska poruka uđe u naša srca u sadašnje vrijeme „dar“ od Boga. (Rim. 5:15) Biblija nas obavještava da će to tako nastaviti

biti i u budućnosti. Ivan u Otkrivenju, govoreći o uvjetima datima svem čovječanstvu u Kristovom kraljevstvu, govori o tom vremenu: „Tko god želi neka uzme vode života za badava.“ (Otkr. 22:17) Božji „dar“ milosti i „voda“ istine dani su za badava, bilo sada onima koji prihvate Nebeski Poziv, ili u budućnosti svijetu kad budu bili dovedeni natrag u sklad s Bogom u kraljevstvu. Jedina „cijena“ je poslušnost volji Božjoj od srca.

Onima koji se razvijaju pod uređenjem „nebeskog poziva“ u sadašnje vrijeme, riječima našeg Učitelja bila je istaknuta posebna, važna prednost, naime on je rekao, „Besplatno ste primili, besplatno dajte.“ (Mat. 10:8) Kao što smo badava primili mnogo toga od našeg Nebeskog Oca, mi bi smo trebali za badava dati drugima širenjem Evandeoske poruke. U proročanstvu o zadatku kojeg trebaju ispuniti Isus i njegovi sljedbenici, prorok Izaija kaže, „Duh Svevišnjega Gospodina Jehove na meni je, jer Jehova me pomazao da objavim dobru vijest krotkima. Poslao me da povijem rane onima koji su srca slomljena, da objavim slobodu zarobljenima i otvaranje očiju zatočenima.“ (Iza. 61:1) Ovaj redak govori o davanju poruke, ne osude i tame, nego nade, ohrabrenja, i dobre vijesti koja će se uskoro realizirati na zemlji. Takva je evandeoska poruka, koju bi smo, poput Isusa, trebali „za badava“ dati svima koji imaju uho za slušanje.

Dok govorimo dobru vijest o kraljevstvu, poruka koju „za badava“ dajemo drugima trebala bi najvećim dijelom služiti za nadu i ohrabrenje. Međutim, još uvijek postoji mogućnost, čak i u ovom zadnjem dijelu Žetve, da dosegneмо jednog tamo jednog vamo koji mogu biti potaknuti do te mjere da i oni također požele biti djelom „kućanstva vjere,“ i da trče prema „cilju, k nagradi višnjeg poziva Božjeg u Kristu Isusu.“ Biblija pokazuje da će jedino „blagi i ponizna srca“ biti u ispravnom stanju uma i srca da prime i razumiju Istinu kako je otkrivena Svetim Duhom razumijevanja. (Mat. 11:29) Kao što psalmista piše, „Krotke će uputiti da žive po zakonu njegovu, učit će krotke putu svojemu.“ (Ps. 25:9)

JARAM

Još jedna stvar za razmotriti s obzirom na prednost sudjelovanja u Nebeskom Pozivu odnosi se na simbol jarma. Biblija govori o tome kao o simbolu rada ili službe u jednom ili drugom obliku. Biblijski govoreći, postoje dvije klase radnika. Kao prvo, to su oni koji su manje ili više „ujarmljeni“ sa svijetom i njegovim težnjama, radeći za stvari sadašnjeg tjelesnog života. Drugo, postoje oni koji su uvijek bili u velikoj manjini, čija je primarna želja u životu raditi za, ili služiti Nebeskom Ocu, koji su „ujarmljeni“ s njim i njegovom stvari. Isus je govorio o tima kao onima koji „ne rade za hranu

koja propada, nego za hranu koja ostaje za život vječni.“ (Ivan 6:27)

Jaram također može simbolizirati ropstvo, ako to za što se radi nije u skladu sa Božjim sadašnjim pripremama i naumima. Bilo je onih u danima našeg Gospodina, kao i danas, koji nastavljaju raditi pod jarmom Saveza Zakona, stavljajući mu se u „jaram ropstva“ umjesto da budu oslobođeni u Kristu. (Gal. 4:9, 22-26; 5:1) Drugi jaram pod kojim je cijelo čovječanstvo, Židov i Neznabožac, bilo od Adamovog pada i pod kojim su robovali u većoj ili manjoj mjeri, je ropstvo grijehu i smrti izazvano Sotoninim djelovanjem. Međutim mi se radujemo da će taj jaram uskoro biti razriješen od strane Isusa, koji će „uništiti onoga koji ima moć prouzročiti smrt, to jest Đavla, i da oslobodi sve...koji su cijeli život bili podložni ropstvu.“ (Hebr. 2:14,15)

Ako smo mi od onih koji su odazvali na Božji „nebeski poziv“ tijekom sadašnjeg Evanđeoskog Doba, mi imamo prednost biti „proglašeni pravednima zbog vjere,“ što rezultira našim stjecanjem „mira s Bogom preko našega Gospodina Isusa Krista.“ (Rim. 5:1) To je zaista poseban blagoslov, jer nam je omogućio da skinemo jaram ropstva grijehu, i da stavimo Kristov jaram, postajući suradnici s njim u Očevoj službi. U njegovoj službi mi možemo, u više navrata, naći relativno malo mira i počinka po tijelu, ali ćemo se mi radovati u toj radosti i spokoju koje nalazimo

„po Duhu njegovu za unutarnjega čovjeka.“ (Efež. 3:16)

Naš sadašnji počinak vjere utemeljen je u spoznaji Božjeg plana i osobnosti. On tvrdi s punim jamstvom da je Isus zaista „platio sve“ i za Židova i za Pogana. Taj sadašnji počinak će jednog dana biti zamjenjen sa stvarnim počinkom u kraljevstvu. To neće biti počinak neaktivnosti, nego umjesto toga potpuni odmor od bilo kojih i svih briga koje smo imali u ovom životu koje su nam bile jaram ropstva na mnoge načine i u različitoj mjeri. Tada, ćemo biti oslobođeni od svih tih stvari, u potpunosti pripremljeni za „veća djela“ koja će nam Bog dati. (Ivan 14:12) Za sada međutim moramo biti uključeni u vezivanje našeg vremena, utjecaja, sredstava, talenata, i mogućnosti, usmjeravajući ih što je više moguće u Gospodinovoj službi.

Isus je rekao, „Ako ostanete u mojoj riječi, zaista ste moji učenici, i upoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi.“ (Ivan 8:31,32) Istina je ta koja nas oslobađa—od zabluda iz prošlosti, od praznovjerja, da spremno volimo Boga, ne kroz strah; da vjerujemo njegovoj Riječi u njenom potpunom skladu; da imamo pouzdanje i vjeru u našeg Nebeskog Oca i njegovog Sina, Isusa, koji su autori tih slavnih istina i koji su ih iznijeli na vidjelo. Primivši tako Božju Riječ istine, mi možemo potvrdno odgovoriti na poziv, „Dodite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas okrijepiti! Uzmite jaram moj na sebe i učite od

mene, jer ja sam blag i ponizna srca, i naći ćete okrepu za duše svoje! Jer jaram je moj ugodan i teret je moj lak.“ (Mat. 11:28-30)

SUNASLJEDNICI

Kao što je ranije navedeno, nama je bila dana mogućnost da budemo „nasljednici po obećanju“ danom Abrahamu. (Gal. 3:29) Pavao to nadalje razlaže s ovim riječima, „Mi smo djeca Božja. A ako smo djeca, onda smo i nasljednici – nasljednici Božji, a sunasljednici Kristovi.“ (Rim. 8:16,17) Međutim, postoji važan preduvjet koji je vezan za Pavlovu izjavu u 17 retku da smo „sunasljednici Kristovi“ – „ako trpimo zajedno s njim.“ Da bi smo s Kristom nasljedovali uzvišenu čast da nas se računa djelom potomstva Abrahamovog, mi moramo biti poput našeg Gospodina, ne samo po osobnosti, nego također i kao sudionici njegovih patnji.

„Osim toga, vi ne pripadate sebi, jer ste skupo kupljeni,“ podsjeća nas Pavao. (1 Kor. 9:19,20) S obzirom da smo bili „kupljeni“ s cijenom Isusove krvi, i da smo ju prihvatili kao temelj našeg položaja pred Bogom pod njegovim Nebeskim Pozivom, naša volja sada mora biti podređena njegovoj u svim stvarima. To uključuje stvar trpljenja. Bog ne uživa u tome da gleda da bilo koje od njegovih stvorenja pati. Ipak, on shvaća da takva vrsta iskustava služi tome da nas oblikuje i pripremi za naše buduće djelo kao dijela Melkizedekovog

svećenstva. Stoga je to dio našeg osposobljavanja kao onih koji su prihvatili Božji poziv da budu iskušani i potpuno ispitani – uključujući žrtvu i trpljenje. Petar i Pavao govore o dalekosežnoj vrijednosti tih iskustava, govoreći, „Da se prokušanost vaše vjere – mnogo dragocjenija od zlata propadljivoga koje se u vatri kuša – nađe na hvalu i čast i slavu o objavljivanju Isusa Krista.“ „Jer naša trenutna i laka nevolja donosi nam sve veću, vječnu slavu.“ (1 Pet. 1:7; 2 Kor. 4:17)

Što je to što ćemo mi naslijediti kao sunasljednici s Kristom ako se pokažemo vjernima našem pozivu? Biblija nam pomaže odgovoriti na to pitanje. Bog, govoreći proročanski kroz psalmistu svom vjernom Sinu i njegovim suradnicima, kaže, „dat ću ti narode u nasljedstvo i krajeve zemaljske u posjed.“ (Ps. 2:8) Isus je dao ovu dodatnu izjavu: „Sretni su krotki jer će naslijediti zemlju.“ (Mat. 5:5) Ovi reci govore o dvije stvari koje će Krist, Glava i tijelo, naslijediti – narodi i zemlja. „Zemlja“ se odnosi na doslovni planet Zemlju na kojem prebiva čovjek. U Kristovom će kraljevstvu, sadašnje „proklestvo“ biti uklonjeno sa zemlje, i ona će biti obnovljena u rajsko stanje kao čovjekov vječni dom. (1 Moj. 3:17; Otkr. 22:3) Budemo li vjerni, naša će prednost biti naslijediti zemlju i ponovno je učiniti prikladnom kao čovjekovo prebivalište.

Krist i njegova vjerna nevjesta će također naslijediti „narode,“ što jednostavno znači

„ljude.“ Svi koji su u svojim grobovima „izići će“ – i Židovi i Neznabošci jednako – kako bi bili poučeni pod vodstvom duhovnog potomstva Abrahamovog. Vjerni „drevni dostojnici,“ koji su živjeli prije Prvog Dolaska našeg Gospodina i tako im nije bila dana prednost da dođu pod uslove Nebeskog Poziva, služiti će kao Kristovi zemaljski predstavnici u tom velikom procesu obrazovanja čovječanstva. Prirodni Izrael će također igrati ulogu u tome, budući će oni biti prvi koji će prepoznati Mesijinu ruku u stvarima na zemlji. Oni će kao posljedica toga biti blagoslovljeni i postati jezgrom onih koji će hoditi „uzvišenim putem svetosti.“ (Iza. 35:8) Na kraju, će sve nacije i narodi, kada vide kako Božji blagoslovi teku Izraelu, poželjeti pridružiti im se i primiti udio u veličanstvenim pripremama kraljevstva. Budemo li vjerni „sunasljednici“ s Kristom, mi ćemo naslijediti veliku prednost da nas se koristi u donošenju tih stvari, i da blagoslovimo „sve narode na zemlji.“ (1 Moj. 12:3)

BOŽJI BISERI

U ovoj smo pouci razmotrili mnoge aspekte Nebeskog Poziva i neophodne korake razvoja koje moramo preduzeti kako bi smo bili vjerni tom veličanstvenom pozivu. Jedan od prekrasnih simbola korištenih u Bibliji da opiše one koji su bili odabrani za taj počasni položaj je da su oni Gospodinovi dragulji. Prorok Malahija koristi taj

simbol; međutim, prije nego što to čini, on nas podsjeća da čak iako smo bili razvijeni kao Božji biseri, općenita zloća svijeta nastavlja se posvuda oko nas. „Zato hvalimo ponosite da su sretni; napreduju koji čine bezakonje, i koji iskušavaju Boga, izbavljaju se.“ (Mal. 3:15) Ne bi nas trebalo iznenaditi, niti obeshrabriti, što svjedočimo takvim uvjetima dok nastojimo ići „protivno struji“ razvojem poniznosti, pravednosti, i krotke podložnosti Božjoj svetoj volji.

Prorok zatim daje potrebno ohrabrenje onima koji nastoje ugoditi Bogu. On kaže, „U to su vrijeme oni koji se boje Jehove razgovarali jedan s drugim, svaki s bližnjim svojim, i Jehova je pazio i slušao. I pred njim se počela pisati knjiga sjećanja o onima koji se boje Jehove i koji razmišljaju o imenu njegovu.“ (redak 16) Mi zapažamo tri aktivnosti koje su spomenute da u njima sudjeluju oni o kojima se govorilo u tom retku – oni poštuju Gospodina iznad svega, oni često govore jedan drugome u društvu kao sredstvo uzajamne podrške i ohrabrenja, i oni razmišljaju o Božjem imenu i njegovom veličanstvenom planu. Jedino ako takve aktivnosti učinimo redovitim djelom našeg svakodnevnog hoda moći ćemo se uspješno boriti protiv zlih uvjeta u svijetu u kojem živimo.

I konačno, prorok bilježi te predivne riječi, koje u stvarnosti nisu njegove riječi, nego riječi samog Nebeskog Oca. On kaže glede onih koji ga štiju, govore često jedan drugome, i razmišljaju o

njegovom imenu, „Da, moji će biti, veli Gospod nad vojskama, u dan kad ja pripravam svoje dragulje.“ (redak 17) Prvi od tih bio je naš Gospodin Isus. Drugi dragulji različitih veličina i oblika sačinjavaju članovi njegovog „tijela.“ Oni su bili isječeni, polirani i pripremani tokom Evandeoskog Doba. Ako smo se odazvali na Božji poziv napravivši potpuno posvećenje da vršimo njegovu volju, tada nas se računa kao jedne od tih dragulja.

Bog je taj koji nas je pozvao kao te potencijalne dragulje, isprva grube, međutim u stanju da budu oblikovani i isklesani od njega i njegovog Sina – vještog graditelja, i sposobnog da izvrši taj predivan posao. Naša je odgovornost biti ponizno podložnima poslu koji se vrši na nama kako bi nas se učinilo biserima visoke kvalitete i ljepote. Tada, budući oblikovani po uzoru savršenog primjera našeg Učitelja, i hodajući njegovim stopama sve do u smrt, mi ćemo biti umetnuti kao dragulji. Kako čeznemo za tim vremenom, i potpunim ispunjenjem riječi, „Skupite mi svece moje, koji su učinili sa mnom zavjet na žrtvi.“ (Ps. 50:5) Neka bi svatko od nas nastojao najbolje što može, uz pomoć našeg Nebeskog Oca, našeg Gospodina Isusa, i jedan drugoga, doći „k cilju, k nagradi višnjeg poziva Božjeg u Kristu Isusu.“

*„Neka vas riječ Kristova potpuno
ispuni svom mudrošću. Poučavajte i
opominjte jedan drugoga psalmima,
hvalospjevima Bogu, ugodnim
duhovnim pjesmama. Pjevajte Jehovi u
svojim srcima.“*

Kološanima 3:16

Datum Gospodinove Večere 2015

Ispravno vrijeme za godišnje održavanje
Gospodinove večere biti će nakon 18h, u četvrtak,
2. Travnja, 2015

